

SLOVENSKI PRIJATEL.

Izhaja enkrat
v mesecu.

Za cerkev, šolo in dom.

Velja na leto
3 fl. po pošti.

Št. 12.

15. decembra 1857.

VI. tečaj.

Pridiga za praznik sv. Štefana.

(Adventni zvon kliče: Jezus je prišel — ohrani ga!)

„Češčen bodi, kateri pride v imenu Gospodovam.“ Mat. 23, 39.

V v o d.

Danešnje sv. evangelje nam živo kaže, kako hudobni, terdovratni in grozovitni so bli Judje. Preden je Jezus prišel, jim je usmiljeni Bog pošiljal preroke in druge modre može, da bi jih opominjali in učili, svarili in kaznovali in tako pripravljali na prihodnega Mesija. Pa kaj so hudobneži ž njimi počenjali? Sovražili, preganjali in morili so jih! Potem je prišel Jezus sam, — pa kako so ž njim ravnali? Niso ga hotli sprejeti za obljubljenega odrešenika, zasramovali in zaničevali, preganjali in po krivem ga tožili, in slednjič na križ so ga pripravili! Da! umorili so tistega, ki jim je prinesel odpušcanje grehov in sladko upanje večnega življenja! Zatoraj omiluje Jezus terdovratneže in milo zdihuje: „Jeruzalem! Jeruzalem! ki moriš preroke in jih kamnjaš, kateri so k tebi poslani; kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke, kakor kokla zbera svoje piščeta pod perute, in nisi hotel! Glejte! vaša hiša vam bo pusta puščena. Zakaj povem vam, ne bote me vidili odslej, dokler ne porečete: „Češčen bodi, kateri pride v imenu Gospodovam.“ — Pa tudi za Jezusom so preganjali in morili njegove zveste služabnike, njegove aposteljne in učence; in sv. Štefana, ktereга god danes obhajamo, so prvega prijeli in ga grozovito kamnjali. Judje toraj niso hotli sprejeti Jezusa, pa žalosten in strašen je bil tudi njih konec! —

Sv. kat. cerkev obhaja vsako leto vesel spomin tistega srečnega dnu, ko je Jezus prišel na svet odrešit in zveličat

cel svet. Kakor so očaki in preroki v starem testamentu in kakor je slednjič sv. Janez Kerstnik ljudi vabil in opominjal, pokoro delati in pripravljati se; ravno tako še sedaj sv. kat. cerkev vsak adventni čas svoje verne kristjane opominja in kliče, pokoro delati in Jezusa Kristusa spodobno sprejeti. Tudi letos je iz tega svetega mesta sveti glas katoljske cerkve kot velik zvon zapel, zapel je petkrat in verne kristjane budil in klical; pa kaka se je sveti cerkvi godila? Ali ni kristjanov, ki so kakor terdovratni Judje svoje ušesa zatisnili, in preslišali mili glas svoje skerbne matere? Ali ni kristjanov, ki so se nad tem glasom togotili in jezili, vpili in z zobmi škripali? Oh gorje vsem, ki so Judom podobni in ž njimi potegnili, tudi njih konec bo žalosten in strašen! Pa, oh serčno veselje! je tudi kristjanov, ki so sv. glas adventnega zvona zvesto poslušali, se zbudili in ustali, se napravili in Jezusu naproti šli, da! v presvetem zakramentu veselo, ponižno in ljubeznivo sprejeli ga; dobili ste Jezusa, ga v svojem sercu nosite in veseli kličite: „Češčen bodi, kateri pride v imenu Jezusovem!“ Oh le veselite se, in veselja poskakujte, le to še skerbite, da Jezusa v svojem sercu ohranite. Zatoraj zapoje adventni zvon danes spet in kliče:

„Jezus je prišel — človek ohrani ga!“

Jaz govorim v imenu Jezusovem, zatoraj zvesto poslušajte!

Razlaga.

Obhajamo danes spomin sv. Štefana, levita in prvega mučenca; in ravno sv. Štefan nam lepo kaže, kaj nam je storiti treba, da Jezus pri nas ostane in ga v našem sercu ohranimo.

Sv. Štefan je bil rojen Jud, in je s sv. Pavlom vred enega učenika imel, slavnega pismarja Gamaliela. Kdaj je sv. Štefan med Jezusove učence stopil, se za prav ne ve; pa gotovo je, da je že prvo leto po prihodu sv. Duha veliko in dalječ okoli slovel zavoljo svoje gorečnosti v veri, posebne pobožnosti in visoke učenosti. Zatoraj so ga aposteljni izvolili in posvetili za diakona. Ti možje, leviti ali diakoni imenovani, so bili eno stopnjo nižji od mašnikov, so časno premoženje

cerkve in ubogih na skerbi imeli, pa tudi pri službi altarja pomagali in božjo besedo oznanovali. Zvesto je sv. Štefan opravljal dolžnosti svojega stanu: uboge je prav po očetovsko oskerboval, pri božji službi lepo stregel, in božjo besedo po celem Jeruzalemu neustrašen oznanoval. — Tudi ti, ljubi kristjan, ohraniš Jezusa pri sebi s tem:

1. da dolžnosti svojega stanu zvesto spolnuješ.

Bil si sveti adventni čas v spovednici pred namestnikom Jezusovim, obtožil si se, da nisi spolnoval svojih dolžnost: pa obljubil si, poboljšati se, in sprejel si potem Jezusa v presv. zakramentu. Mož beseda moraš biti, da Jezus pri tebi ostane! Zatoraj keršanski otroci, sinovi in hčere, spoštujte in za ljubo imejte svoje starše, poslušajte in ubogajte jih, pomagajte in strezite jim! Vi keršanski starši pa svoje otroke lepo učite in opominjajte, glejte dobro za njimi, ne dovolite jim nič nespodobnega in grešnega, in redite jih v strahu božjem! Vi keršanski hlapci in dekle bodite zvesti in pokorni svojim gospodarjem in gospodinjam, poslušajte njih besede in nauke, delajte jim dobrovoljno in veselo, pa ne le samo tako dolgo, dokler vam kdo na perste gleda, temuč povsod in vselej; vi pa kerš. gospodarji in gospodinje imejte jih lepo kakor svoje brate in sestre in skerbite jim za časno in večno srečo! Ti, ki si pred sveto spovedjo rad ponočeval in grešne znanja delal, — ti, ki si popred rad po kerčmah posedal in pijančeval, — ti, ki si mesto v cerkev hoditi, le rad v slabe tovaršije dohajal; spolnuj zanaprej zvesto svoje dolžnosti, kajti obljubil si grešnih priložnost in slabih tovaršij zvesto se varovati! Ti, ki si svojega soseda po hišah obiral, mu čast in dobro ime jemal, — ti, ki si svojemu bližnjemu kako krivico storil, ga goljfoval in opravljal, — ti, ki si jezo in serd v svojem sercu nosil in kahal: spolnuj zanaprej zvesto svojo dolžnost, kajti obljubil si, vso krivico in škodo poravnati, vso jezo in sovražtvo odpraviti in v miru živeti. Tako spolnujte svoje dolžnosti, pridno delajte, stanovitni bodite v svojih obljubah — in ohranili bote Jezusa! —

Goreče je sv. Štefan Jezusovo vero oznanoval in veliko jih je spreobernal. To je Jude močno peklo in razkacilo; zatoraj se ga lotijo in se ž njim prepirajo zavoljo Jezusa in

njegovega nauka. Pa sv. Štefan govori tako jasno in modro, da mu zoperstati ne morejo. Živo jim dokazuje, da je Jezus pravi obljubljeni Mesija, oni pa so ga na križ pribili: „Vi, jim je rekel, vi terdovratni in neobrezani na sencih in ušesih, vi se zmirom sv. Duhu ustavljate; vaši očetje so tiste morili, ki so prihodnjega Mesija oznanovali, vi pa ste Jezusa — pravega Mesija, izdali in umorili! Terdno se je sv. Štefan deržal sv. vere v Jezusa; tudi ti, ljubi kristjan, ohraniš Jezusa s tem:

2. da se svete vere terdno deržiš.

Greh spodi Jezusa iz tvojega serca; kaj pa je v stanu te bolj od greha odvracati, kakor sv. vera Jezusa Kristusa. Sv. vera uči, da nam je Bog povsod priča, da vse vidi in sliši. Sv. Iefrem je bil v nesramen greh nagovarjan. Djal je: „Dovolim, ako vsred terga to storiš.“ „Kaj pa misliš, reče nesramnica, ljudje bi naju vidili, in sram bi naju bilo.“ „Oh, izdihne sv. mož, ljudi se ti bolj sramuješ, kakor pa Boga bojiš, kateri vse vidi?“ Nosi v svojem sercu nauk sv. vere, da Bog vse vidi in ve, in ne boš grešil, klical boš z egiptovskim Jožefom: „Kako hočem toliko hudo storiti, in grešiti vpricho svojega Boga!“ — Sv. vera uči, da je Jezus za naših grehov delj toliko terpel. Imej, o človek, vselej pred očmi Jezusa na križu; poglej roke in noge — z žebli so prevertane, poglej serce — s sulico je prebodeno, poglej kosti — vse so mu soštete, poglej žile in kite — vse so mu potergane! Tako je bil Jezus križan zavoljo tvojih grehov — in ti hočeš še grešiti, in vnovič križati ga? Oh spominjaj se, moj kristjan, tega, kar sv. vera uči, in ne boš grešil! — Sv. vera uči, da grešnika čaka nesrečna večnost in peklenski ogenj. Sv. puščavnika Martinjana je prišla iz Antijohije nesramnica vsa v cunje ogernjena na večer za streho prosit. Drugo jutro se mu pa pride vsa olišpana ponujat. Hude skušnjave ga obleté; sv. mož pa v bajtici ogenj napravi, noge v ogenj derži in zavpije: „Oh kako bi peklenski ogenj prestal, ker tega prebavili ne morem, in vendar je le senca večnemu ognju!“ Zapeljivka to viditi in slišati, se prestraši in postane velika spokornica. — Ja! ljubi moji, sv. vera nas naganja greha se ogibati in varovati; zatoraj spominjajmo se radi in pogostoma

presvetih naukov naše vere — in ubranili se bomo greha in pri sebi ohranili Jezusa! — Pa se ve, da nam je tudi težavno, vselej greha se varovati in sv. vere zvesto se deržati, saj se je ravno taka tudi sv. Štefanu godila. —

Judje sv. Štefana premagati nismo mogli, zatoraj ga hočejo iz pota spraviti. Podkupijo nekaj krivih prič, ki ga tožijo, da Mojzesa in Boga preklinja. Po tem ga zgrabijo, in vlečejo pred velikega duhovna Kajfa. Tukaj ga spet krivo dolžijo in černijo. Pa sv. mož jame tako rezno in goreče govoriti, da tega Judje prenesti ne morejo; divja togota se jih poloti, jeze in serditosti z zobmi škripljejo in si ušesa zatikajo; slednjič vsi kmalo nanj planejo, ga kot divji volkovi nedolžno jagne zgrabijo, ga iz zbornice pahnejo in iz mesta vlečejo, tukaj na tla veržejo in s kamenjem pobijajo. Toliko je prestal sv. Štefan iz ljubezni do Jezusa in mu zvest ostal do grozovitne smerti. Tako tudi ti, ljubi kristjan, ohraniš Jezusa s tem:

3. da za Jezusa delj tudi kej terpiš.

Tudi tebe bojo po spovedi vseh sort sovražniki od Jezusa odvracevali. Odvracevalo te bo tvoje lastno meso popačeno po izvirnem grehu, popačeno pa še bolj po tvojem grešnem življenju: „Vsak je skušan, kadar je od svojega poželenja vlečen in vabljen“, sv. Jak. 1, 14. Navajen si bil, preden si Jezusa sprejel, prevzetno od sebe misliti, visoko se nositi, in nad druge se poviševati, boš vidil, da se bo ta stara navada spet oglašala. Navajen si bil, le za posvetno skerbeti, tudi po krivičnem si kej pridobiti nisi se bal, za božje reči, za molitev, cerkev in božjo besedo pa nisi se maral: vidil boš, da ti bo ta stara navada veliko sitnost in težav napravljala. Navajen si bil, svoj dnar v kerčmo nositi, veseljevati in pijančevati, na svojo ubogo dušo, na večno veselje v nebesih si pa zabil; vidil boš, koliko si bo treba prizadevati, da se otreseš te stare navade. Tako te bo vabilo od Jezusa v greh tvoje lastno meso; zraven pa še tudi hudobni svet: „Vse, kar je na svetu, je poželjenje mesa, poželjenje oči in napuh življenja, in to ni od Očeta, ampak je iz sveta“, uči sv. Janez I. 2, 16. Ja hudobni svet bo razprostiral pred teboj svoje blago in premoženje, ti bo kazal svoje veselice

in dobrovolje, — tvoji stari znanci in prijatli te bojo pisano gledali in te popraševali, ali hočeš mar topel v nebesa iti, se ti bojo posmehovali ali pa te tudi obrekovali in preganjali, vse to, da bi te odvernili od Jezusa, ktereга si sprejel in v sercu nosiš. Po verhu še pride peklenski sovražnik sam, gleda in išče, kje in kako bi koga omotil in v greh pripravil. Vse to te čaka, in vojska je včasih huda. Pa pomisli, kaj je Jezus za te storil, koliko za te preterpel; pomisli, koliko so za Jezusa prenesli in preterpeli vsi svetniki in svetnice božje; pomisli, da moraš lukaj z Jezusom terpeti, ako hočeš tamkej ž njim kraljevati: „Blagor človeku, veli sv. Jakob I. 10, 6., kteri skušnjavo preterpi; zakaj kedar bo zvest najden, bo prejel krono večnega življenja.“ Zatoraj vojskuj se in terpi za Jezusa, da ga pri sebi ohraniš! — Pa še nekaj je treba, da Jezusa v svojem sercu ohraniš, poglej na sv. Štefana. Judje vsi razkačeni so se utogotili in so z zobmi škripali zoper njega. Kaj pa je storil sv. Štefan v tej strašni skušnjavi? On — poln svetega Duha — se je ozerl v nebo, in je vidil božje veličastvo in Jezusa stati na desnici božji. Ozerl se je sv. mučenc na Jezusa in od njega prosil potrebne pomoči; tudi ti, ljubi kristjan, ohraniš pri sebi Jezusa s tem:

4. da pogostoma od Jezusa potrebne pomoči prosiš.

Huda je naša vojska — velika pa naša slabost! Naj si ravno želimo bogaboječe živeti, hitro spet omagamo in oslabimo. En slab pogled, ena sladka beseda, ena grešna tovaršija je včasih zadosti, da naše sv. namene overže in nas v poprejšne pregrehe potisne. Kaj nam je toraj početi, da stanovitni v dobrem ostanemo in Jezusa ohranimo? „Čujte in molite, pravi Jezus, da v skušnjavo ne padete; duh je sicer voljen, pa meso je slabo“, Mat. 26, 41. Sv. Jeronim pripoveduje, kako hudo se je vojskoval s skušnjavami. „Kadar sem pa vidil, da druge pomoči ni, sem se k Jezusovim nogam vergel, jih omival s svojimi solzami in jih brisal s svojimi lasmi. Veliko sem se solzil, kar se mi dozdeva k nebesom gledaje, kakor bi v trumah angelov bil in vesel pel.“ Zatoraj, ljubi kristjan moj, le rad in pobožno žebraj, vsaka juterna zarja naj te v molitvi pozdravi, vsako večerno solnce naj te v molitvi zapusti. Vsako delo naj bo z molitvijo za-

četo in končano, naj bojo pri delu naše roke, pri Bogu pa naše serce. Kadar se te kaka skušnjava loti, in nevarnost grešiti proti; oh le ozri se proti nebesom, zakliči Jezusa in Marije presladko ime, priporoči se svojemu angelu varhu in patronu, in vidil boš, da bo vsa nevarnost zibnila, kakor noč, ko rumeno sončice izza gor prisije: „Molitev, pravi sv. Avguštin, je prva podpora vseh čednost.“ Molitev je močno orožje, premagati vse sovražnike, ki dušo zalezujejo. Oh koliko manj bi bilo grešnikov, koliko več pobožnih kristjanov, naj bi bilo več pravih moljcev! Da toraj Jezusa ohraniš v svojem sercu, prosi potrebne pomoči in Oče nebeški bo dal dobrega duha, ki ga zanj prosijo!

S k l e p.

„Bodite stanovitni na Gospodovem potu“, opominja nas sv. Duh že v starem testamentu Sir. 5, 12. Slišali ste adventni zvon sv. cerkve in podali se na Gospodov pot: Očistili ste svoje serce vseh grehov in Jezusa sprejeli. Bodite stanovitni na Gospodovem potu, da Jezusa tudi ohranite! Poglejmo še enkrat sv. Štefana: On je spolnoval zvesto dolžnosti svojega stanu; — on se je deržal terdno sv. vere, — on je tudi kej terpel za Jezusa in je potrebne pomoči iskal pri Jezusu. Delajmo tudi mi tako: Bodimo zvesti v svojem stanu, terdni v veri, močni v skušnjavah in goreči v molitvi! Potem smo se ravnali po glasu adventnega zvona, ki kliče: „Jezus je prišel — človek ohrani ga! Amen.“

57 Pridiga v nedeljo pred novim letom.

(Adventni zvon kliče: „Jezus je v tebi — veseli se!“)

„Glej! ta je postavljen v padec in v ustajenje mnogih v Izrael.“ Luk. 2. 34.

V v o d.

Danešnje sv. evangelje nas pelje v prelepi in slavni tempelj Jeruzalemski. Ko je namreč Jezus bil 40 dni star, sta ga Marija in Jožef v tempelj prinesla po Mojzesovi postavi

Bogu darovati ga. Kaj se je takrat v tempeljno godilo, nam pripoveduje današnje sv. evangelje: Marija in Jožef prineseta Jezusa v tempelj in darujeta po postavi dve gerlici ali dva mlada goloba. V tempeljno pa je bil stari Simeon, pravičen in bogaboječ človek. Bog mu je bil razodel, da ne bode vidil smerti, preden ne vidi obljubljenega Mesija. Božje dete na Marijinih rokah zagledati, vzeme Jezusa v naročje, se celega serca raduje in hvali Boga, da mu je dal zveličarja viditi. Pa kmalo se oberne k Mariji in jej začne prerokovati: „Glej, pravi pobožni starček, to dete je postavljeno v padec in v ustajenje mnogih v Izraelu — mnogim v Izraelu je ta otrok v pogubljenje, mnogim pa v zveličanje. Ti Marija si srečna, da si ga rodila, pa povem ti, tvoje materno serce bo oster meč prebodel, kajti vidila ga boš terpeti!“ — Ste slišali, kaj je pravični Simeon rekel: Jezus je postavljen nekterim v pogubljenje, nekterim pa v zveličanje! V pogubljenje je bil postavljen nevernim Ajdom in terdovratnim Judom, ki so mu zoper govorili, njegov sveti nauk in njegove svete gnade in milosti zasmehovali in zamečevali. V pogubljenje je bil nesrečnemu Judežu, ki ga je za malo srebernikov prodal in se potem obesil. V pogubljenje je še sedaj vsem, ki od njega nočejo nič slišati, ga ne spoznati in sprejeti kot božjega Sina in našega odrešenika; v pogubljenje je še sedaj vsem, ki ga prodajo za kratko veselje, za posyvetno blago, za minljive reči, — ki grešijo in v svojih grehah terdovratni ostanejo; tem je Jezus vsem v večno pogubljenje! — Komu pa je v zveličanje? Vsem, ki v njega terdno verujejo, njegovih naukov se zvesto deržijo, se greha skerbno varujejo, in se od njega nikoli ne ločijo: pa tudi tistim, ki so morebiti grešili, ga zapustili, pa spet k njemu nazaj se vernili. Toraj srečni, sedemkrat srečni vsi kristjani, ki ste sveti glas adventnega zvona slišali, Jezusa spet poiskali, ga v svoje serce sprejeli, — ga pa tudi v svojem sercu ohranite; srečni ste, blagor vam, kajti Jezus vam je v ustajenje. To resnico vam oznanuje adventni zvon poslednjokrat in klice:

„Jezus ti je v ustajenje — človek veseli se!“

Govorim v imenu ravno tega Jezusa, zatoraj pripravite se!

Razlaga.

Arijanci so bili krivoverci, ki niso hotli verovati, da je Jezus pravi živi Bog. Bazil, sv. škof in cerkven učenik, pa je ves živel in gorel za Jezusa, in ga vedno nosil v svojem sercu. Krivoverni cesar Valens mu ostro zapove, da se s krivoverci spoprijazni in ž njimi potegne. Pa zastonj! Zatoraj pošlje k njemu nekega poglavarja, naj ga pregovori. Poskuša naj prej z lepo, pa to nič ne zda, zatoraj jame žugati in groziti. „Veš, pristavi, nar hujšega se ti je bati.“ „Kaj pa kej, Bazil pohlevno odverne, povej mi, povej!“ Razkačen zakriči poglavar: „Vzeli ti bomo, kar imaš, iz dežele te spodili, te mučili in umorili.“ Bazil pa odgovori: „Vse kej drugega mi je treba žugati, vsega tega se ne bojim. Kdor nič nima, se ne boji zgubiti, kar ima. Kaj mi je mar za nekaj ponošenih oblačil in nekaj sterganih knjig? Iz dežele me bote pognali? Pa ne poznam dežele, kamor bi me mogli spoditi, kjer bi doma ne bil, povsod sem le ptujec na zemlji. Pretepali in mučili me bote? Pa pogledjte saj sem le kost in koža, za moj stradani, bolehni život je skoraj dosti. Smert? Te se pa le veselim; ta je meni dobrotā, ktera me pripelje k Bogu, za kterega živim in delam.“ Ves lesen poglavar pravi: „Tako nespodobno z menoj še nihče ni govoril!“ „Morebiti, reče Bazil, še nikoli na katoljškega škofa nisi naletel; tako govori vsak pravi kristjan!“ — Ljubi moji, kaj se vam dozdeva, kaj pravite? Tako srečen in vesel je kristjan, ki nosi v svojem sercu Jezusa Kristusa. Prejel si Jezusa tudi ti, moj kristjan, derži in ohrani ga v svojem sercu in — veseli se; kajti Jezus ti bo v zvelicanje in ustajenje:

1. kadar te tlači ubožstvo in siromaštvo.

So kristjani, ki so zaljubljeni v posvetno blago, ki so letali in vozarili, kupovali in prodali, prevdarjali in si lase belili, kako bi si kej pridobili in prigospodarili. In res! vse jim je šlo srečno spod rok, njih premoženje je precej narastlo. Pa le nekaj so pozabili: Jezusa se niso deržali, so grešili in žalili ga, in živeli brez Jezusa. Kaj mislite, kako jim je danes pri sercu, ali zamorejo se prav iz serca veseliti? Danes je poslednja nedelja leta 1857 in spet so ti bogatini eno celo

leto bližej groba, pri katerem jih zapusti vse zlato in srebro, in da bi ga bili tudi imeli kolikor je listja in trave: „Človek! gol si prišel na svet, in gol pojdeš spet iz sveta!“ Spet so ti bogati grešniki celih 365 dni bližej smerti, kjer bojo občutili besede naj modrejšega in naj bogatejšega Salomona: „Ničemurnost, oh ničemurnost, vse je ničemurnost!“ Taka se godi bogatemu grešniku — kako pa je tebi, ki te tlači ubožstvo in siromaštvo, pa pobožno živiš in Jezusa v svojem srcu nosiš? Res da je bilo to leto za te prav težavno, le s kervavimi žuli si služil vsakdanji kruh sebi in svojim ljubim, in še tega ti je še prepričlo hodilo; pa vendar veseli se, bogat si pred Bogom! Živel si v ljubezni božji, in vsako tvoje dobro delo je bilo Bogu dopadljivo, je šlo pred teba pred božjega sodnika in je vpisano v zlate bukve večnega življenja. Zatoraj ubogi, pa pobožni kristjan! spomni se danes, kaj si pretečeno leto dobrega storil; soštej vse molitvice, ki si jih opravil, vse zdihljeje, ki si jih k nebesom pošiljal, vse kosce črnega kruha, ki si jih svojim pridobil ali siromakom podal, vse dobre dela, ki si jih storil — soštej vse to — vse to so nosili angeli božji pred tron božje milosti in ti pripravili nebeških zakladov! Glejte! dokler Jezusa v srcu nosimo, dopadajo Bogu vse naše dela in opravila, in da bil bi kdo nar poslednji berač, bogat je pri Bogu; tam v nebesih ima shranjene večne zaklade. Koliko veselje tudi za l. 1858! Jezus ti je toraj v zveščanje, kadar te tlači ubožstvo in siromaštvo, ti pa je tudi v življenje:

2. kadar ti stiskajo težave in nadloge.

So kristjani, ki so pili na vso sapo posvetno veselje, ni bilo dobrovolje in veselice brez njih, to leto jim je obilno posvetnih rožic rodilo. Pa niso se veselili v Gospodu, veselili so se nesramno in grešno, spodili so Jezusa iz svojega srca: kako jim je danes pri srcu? Spet so 365 dni bližej pri grobu, kjer jih bo vse zapustilo, za kar so goreli in živeli, in nastopila bo žalost in bolečina brez števila, brez mere in konca: „Grešnikov konec je pogubljenje!“ Tebi se je pa celo leto druga godila: ternja je bilo letos obilno, veselja pa malo, težave in nadloge so te tlačile, gorkih in britkih solz si pretakal; pa kaka bo v prihodnjem letu? To le sam večni Bog ve, le samo to jaz pravim: Nosí Jezusa v svojem srcu, on

bo tvoje veselje, naj te zadene, kar hoče. Sv. Janez evangelist, ktereга spomin ravno danes obhajamo, ni hotel, Jezusa tajiti in molikom darovati. Grozovitni cesar Domicijan ga ukaže grozno pretepati, potem pa v velik kotel poln vrelega olja vreči. Sv. apostel pokriža sebe in kotel, in ves neoškodovan delj časa v njem ostane. Tako Bog svoje zveste služabnike obvaruje! Zato pravi modri Sirah: „Oči Gospodove gledajo na nje, ki se ga bojé, on je njih mogočno varstvo in podpora čednosti, on jih brani vročine, in jim je streha, kadar poldansko solnce žari, on jih vzdiguje, kadar padejo, on jim daje zdravje, življenje in blagoslov“, Sir. 15, 34. Tako neskončno dobrotljivi Bog sam nad pravičnim čuje, in zraven je še zapovedal, da jim morajo angeli zmiraj na strani biti. „Zakaj on je, pravi prerok, svojim angelom zapovedal, da te bojo varovali po vseh tvojih potih: na rokah te bojo nosili, da se tvoja noga ob kamen spodtaknila ne bo“, ps. 90, 11. Tako Bog varuje svoje zveste služabnike, in varoval bo tudi tebe, ako Jezusa v svojem sercu nosiš.— Pa vendar zemlja je solzna dolina, in tudi ti brez težav in nadlog biti ne moreš, biti ne smeš. V vseh tvojih težavah in nadlogah bo pa Jezus tvoje veselje in zveličanje. Z Jezusom v sercu boš imel tudi dušni mir in pokoj, ki je več vreden, kot zlato in srebro celega sveta: „Dobra vest je človeku raj“, uči sv. Avguštín, sv. Krizostom pa pravi: „Vsaka še tako velika dušna bolečina, ako dobro vest zadeva, prejde in ugasne, kakor iskra, ktera v neizmerno morje pade.“ Dobra vest ti bode sladila vse grenkosti tega življenja! Tudi ti bo kazal Jezus svoj kervavi pot, ki ga je prelil, kazal ti bo globoke rane, ki jih je imel od pete do glave, kazal ti ternjevo krono, ki jo je nosil na glavi, kazal ti bo sv. križ, ktereга je nesel na goro Kalvarijo in svojo kri na njem prelil; vse to ti bo Jezus kazal in poreče: „Glej! taka se je godila tvojemu mojstru; ali hočeš mar ti moj učenec bolje imeti? Ali mar ne veš, da mora moj učenec svoj križ na se zadeti, in za menoj nositi ga? Pa veselite se, ki tukaj žalostni in pobiti sejete, tam bote veseli želi! Kdor tukaj z menoj žaluje, tam tudi z menoj kraljuje! Glej, ljubi moj! Jezus bo v težavah tvoje veselje; pa bo tudi tvoje ustajenje: >

3. kadar te skušnjave zalezujejo.

Vojskovanje je naše življenje, vojskovanje za nebesa. Pa so nasprotniki in sovražniki, ki nam svete nebesa zavidujejo; poznaš jih dobro: popačeno meso, hudobni svet, in peklenški sovražnik jim je ime. Oh koliko so jih ti v greh zapeljali pretečeno leto! Koliko jih je bilo hudobnih otrok, ki svojih staršev niso za ljubo imeli, koliko pa je bilo tudi zanikarnih staršev, ki svojih otrok niso imeli v strahu božjem? Koliko jih je bilo hlapcev in dekel, ki svetih dolžnost do svojih predpostavljenih niso spolnovali, pa tudi koliko je bilo gospodarjev in gospodinj, ki so malo marali za svoje posle? Koliko jih je bilo dolgih jezikov, ki so svojemu bližnjemu čast in dobro ime kradli; koliko jih je bilo pijancev in požeruhov, katerih bog je bilo gerlo in njih trebuh; koliko goljufov in krivčnikov, ki so svoje perste stegali po ptujem blagu; koliko zapeljivcev, ki so poštene in nedolžne duše lovili; koliko nevarnih, merzlih kristjanov, ki so malo marali za molitev, za božjo besedo in božjo službo! Koliko jih je moralo s svetim Avguštinom zdihovati: „Bil sem vklenjen, ne v železji, ampak od svoje lastne volje, ki je bila hujša kakor železje. Imel me je peklenški sovražnik vjetega; skoval je za me verigo, vkleniti me, iz popačene volje je vzhajala poželjivost, in ker se jej nisim ustavljal, navada, da sem bil kakor z verigo v grehu vklenjen.“ Taka se je marsikomu minulo leto godila. Ali si mar tudi ti med temi, tudi ti? Oh srečen, ako si zaslišal sv. adventni zvon, svoje grešne verige stergal in prejel Jezusa. Oh le ohrani ga v svojem sercu, on ti bo v skušnjavah pomagal, da padel ne boš! Poslušaj, kaj pravi sv. Pavl, ki je tudi občutil meseno poželjenje in je bil močno skušan: „O revni človek! kdo me bo rešil umerljivega trupla?“ Poslušaj, kaj na to odgovori: „Gnada in milost božja, po Jezusu Kristusu, Gospodu našem“, 7, 24. Ja! Jezus v tvojem sercu bo hudobno poželjenje in strasti tako ukrotil in utolažil, da ne bojo mogle več pameti premagati; spolnile se bojo nad tebo besede kraljevega pevca, ki pravi: „Hodil boš po gadih in modrasih, in z nogami teptal leve in zmaje!“ Podoben boš svetnikom in svetnicam božjim, ki so z Jezusom sklenjeni vse tudi nar hujše skušnjave serčno in srečno premagovali:

„Bog za nas — kdo na nas?“ Ohrani Jezusa v svojem sercu, in on te bo držal, da ne spoderkneš in ako padeš, bo ti pomagal tudi ustati spet, on ti bo moč in ustajenje. Jezus pa bo tudi tvoje veselje in zveličanje:

4. kadar se bleda smert približuje.

Bog nam je dal doživeti spet eno celo leto. Koliko tavžent in tavžent jih je po celem svetu to leto pomerlo! Kdaj pride bleda smert po nas, tega ne vem, — to pa vem, da bi vsi radi srečno umerli, umerli tako, kakor smo slišali včera od sv. Štefana. Oh kako strašno, grozovitno smert je storil: po tleh so ga suvali in kamenjem pobijali! Sv. Štefan pa oči proti nebesom povzdigne in stoječ kliče: „Gospod Jezus, vzemi mojo dušo!“ Poklekne, za svoje morivce prosi, in na glas zavpije: „Gospod! ne štej jim tega v greh!“ To izreče in zaspi v Gospodu. Jezusa je sv. Štefan oznanoval, Jezusa ljubil, Jezusa hranil v sercu, zatoraj je tudi srečno zaspal v Gospodu! Ljubi moj! Ali se ti ne stori milo pri sercu, slišati od take srečne smerti; ali ne zdihuješ tudi ti v svojem sercu: Oh usmiljeni Bog daj tudi meni srečno poslednjo uro! Ja, ljubi moj, dal ti jo bo, ako ga tudi ti zvesto v svojem sercu hraniš. Na tvoji bolni postelji te bo Jezus obiskal v presvetem zakramentu in ti moč podelil, srečno vojskovati poslednjo vojsko, on ti bo odganjal vse nadlegovanje peklenskega sovražnika in ti vlijal sladkega upanja na neskončno milost božjo; kazal ti bo tudi tisto večno, nevenljivo krono in veselje, katero je Bog pripravil vsem, ki ga ljubijo: „Kteri se Gospoda boji, temu se bo poslednjič dobro godilo, in bo na dan svoje smerti blagoslovljen“, Sir. 1, 13.; in dalej: „Blagor mertvim, kteri v Gospodu umerjejo! Od zdej, reče sveti Duh, naj počivajo od svojega truda; zakaj njih dela grejo za njimi“, skriv. raz. 13, 14. Derži se Jezusa v življenji, in ti bo veselje in ustajenje pri smerti kakor sv. Pavl piše! „Jezus mi je življenje, in umreti mi je dobiček!“

S k l e p.

Minul je, ljubi moji! sveti adventni čas, — minul je sveti božič in umolknil bo tudi glas adventnega zvona; danes je zapel poslednjokrat. — Oh srečen, kdor ga je poslušal, odperl mu svoje serce in se ravnal po njem! Blagor vam, ljubi far-

mani, ki ste se zbudili in ustali iz grešnega spanja, se napravili in naproti šli Jezusu, in ga sprejeli v svoje serce! Le terdno se ga oklenite in zvesto hranite ga: Jezus vam bo ustajenje in zveličanje, kadar vas tare ubožstvo in siromaštvo, kadar vas tlačijo težave in nadloge, kadar vas nadlegujejo skušnjave in nevarnosti, ja! kadar se približuje smert.— Zatoraj naj da ravno adventni zvon umolkne, glas njegov naj vam vedno po ušesih doni!— Pel bo enkrat milo iz visoke line dobroznan zvonček in rekli bojo: Temu ali temu je cingljalo; potem bojo nas položili na mertvaški oder in nesli na britof. Tudi tedaj bojo peli zvonovi, bojo peli lepo tistim, ki so glas adventnega zvona v svojem sercu nosili: Takrat, ko nas na britof ponesó, takrat zvonovi zvonite lepo, kličte k Očetu damo, kličte v sveto nebò. Amen.

Pridiga za novega leta dan. 58

(Naprejvzjetja za dancni praznik; govoril †.)

„Ko je bilo osem dni dopoljenih, da je bilo dete obrezano, mu je bilo dano ime Jezus.“ Luk. 2.

V v o d.

Veselo in srečno novo leto vam vošim v Kristusu Gospodu našem. V tem presvetem imenu Jezusovem vam začnem zopet govoriti in oznanovati besedo božjo v tem novem letu, katerega prvi dan danes veselo obhajamo. Zopet smo doživeli eno novo leto. Kdo bi se tega ne veselil! To je veselje za nas in za vse brumne kristjane; zatoraj si pa tudi v prijaznosti in sveti ljubezni veselo novo leto vošimo. * Ali kaj, da čistega veselja na tem svetu tako malo je! Naše veselje se hitro v serčno žalost spremeni, če premislimo, kako jih je pa zopet nekoliko zmanjkalo iz med nasih ljubih bratov in sester, ki so se lani še z nami veselili na novega leta dan; danes jih pa nikjer več ne zagledamo, ker se med nami več ne znajdejo. Veselo novo leto je bilo njihovega časnega življenja zadnje leto. Njih trupla počivajo v hladni zemlji, katero pokriva zdaj merzel sneg; njih duše pa se znajdejo na božji

pravici, kjer so' prejele, kar so si zaslužile. Kdo ve — morebiti tudi mi nobenega novega leta več ne dočakamo; morebiti je tudi za nas novo leto, ki ga danes nastopimo, zadnje leto življenja našega! In slobodno rečem, da vsi, kar nas je danes v tej cerkvi, novega leta gotovo doživeli ne bomo. Smertna kosa bo enega ali drugega čez letni dan pokosila; morebiti mene, morebiti tebe, moj kristjan, ki me tukaj poslušaj; sam Bog to ve, pred nami je vse to skrito. — Ker tedaj ne vemo, ali še bomo doživeli drugega novega leta ali ne — ali koliko let še mi današnji praznik obhajali bomo; ker ne vemo ne ure ne dneva, kader Gospod po nas pride, bomo prav modro, prav umetno storili, če bomo danes prvi dan novega leta dobre sklepe storili za naše prihodno življenje. Mi si hočemo danes naprej vzeti in skleniti, da bomo zanaprej tako živeli, da bomo zmirom pripravljeni, Gospodu rajtengo dati od svojega hiševanja. Potem se bomo pa v božjo sveto voljo podali in rekli: O dobrotljivi Bog, daj nam srečno novo leto; daj nam ga še večkrat doživeti v zdravju in v tvoji gnadi. Ali ti si Gospod čez življenje in smert. Če si morebiti sklenil, nas že to leto k sebi poklicati: o tako se pa naj zgodi tvoja sveta volja; le pomagaj nam ga srečno končati! Take sklepe in dobre naprejvzvetja delati, posebno na današnji dan je dobro in koristno za vse kristjane:

1. za vse pobožne; pa
2. tudi posebno za grešnike.

To vam ob kratkem dokazati želim v nar svetejšem imenu Jezusa, v katerem govorim, vi pa poslušajte! —

Razlaga.

a) „Le tisti, ki do konca stanoviten ostane, pravi Jezus, bo zveličan.“ Če človek en čas brumno in pravično živi, potem pa zopet v grehe zapade in po zapeljivih šegah tega sveta živeti začne, mu njegovo brumno življenje, ki je le kratek čas terpelo, nič ne pomaga k zveličanju. Kdor se je enkrat Bogu v službo podal; kdor je začel enkrat brumno živeti; kdor se je podal na ternjevo pot, ki proti nebesom gre: tisti mora tudi stanoviten ostati na tej poti, če je ravno ozka in sterma, bodeča in z ojstrim ternjem nastlana; stanoviten mora

ostati v dobrem, če hoče krono doseči večnega življenja. Ali kako težko je to! Tudi brumni kristjan živo občuti, koliko nevarno je življenje na tem svetu, ker mu toliko dušnih sovražnikov proti; kjer se mu toliko zaderžkov na pot stavi, ker ga tolike skušnjave motijo in ga v greh in zmoto tako lahko zapeljajo. In če premislimo našo slabost v dobrem, našo nezmožnost iz samega sebe kaj dobrega storiti in se hudemu zabraniti; o kako se je bati, da bi ne opešali na težavnem potu proti nebesom, ktereга smo nastopili, kader smo se z Bogom spravili! — Kaj nam bo torej pomagalo, da bomo pa vendar stanovitni ostali in v velike grehe nikoli več nazaj ne zapadli? — Nič drugega, kakor gnada božja od zgoraj dol; božja gnada bo nas slabe močne storila; če se bomo tudi mi zvesto vojskovali zoper naše dušne sovražnike. „Če je Bog z nami, kdo bo zoper nas?“ Bog je vsigdar pripravljen, naše slabosti podpirati, če le tudi mi storimo od naše strani, kar je naša dolžnost, in se tudi vseh pomočkov zvesto poslužimo, ki nam k stanovitnosti v brumnem življenju pomagajo.—In poseben pomoček, se hudega varovati, je to, če večkrat svoje že enkrat storjene sklepe in dobre naprejvzetja ponovimo. Kdor to stori, bo v dobrem z božjo gnado gotovo stanoviten ostal. Kdor se vsakdan ali saj večkrat spomni tistih obljub, ktere je storil Bogu, ko mu je grehe odpustil; kdor si živo naprejpostavi božjo pravičnost in mogočnost, s ktero ga lahko vsako minuto zakliče na sodbo, če mu nezvest postane in ga zopet razžali: tisti se bo gotovo vsega hudega zvesto ogibal, in bo pred božjim obličjem tako živel, kakor nas je Bog učil, po svojem Sinu Jezusu in nas še zmirom uči po svojih namestnikih.

Glejte, kako dobro, kako koristno je tedaj za brumne kristjane, da svoje dobre sklepe večkrat ponovljajo, da v dobrem ne opešajo in v grehe nazaj ne padajo več. Posebno dobro je pa to, danes storiti: novega leta prvi dan. — Ktere misli brumnega kristjana danes obhajajo, ko nastopi novo leto, od ktereга še nič ne ve, kakšen konec še vzelo bo? On si misli: Spet je eno leto preteklo. Spet sem eno leto bliže smerti — bliže sodbe in večnosti. Veliko dobrega sem prejel od Boga v pretečenem letu; veliko gnad za dušo,

veliko dobrot za telo. Tudi mnogo hudega me je zadelo. Mnoge težave so me stiskale in mi grenke ure delale. Veliko hudega je prišlo čez mene. Božja previdnost me je skušala. Če preštejem vse dneve celega leta, lahko spoznam, da sem mnogo veselja zavžil od božje milosti, ali še več pa tudi žalosti skusil, ki je moje serce rada obiskala. Ali vendar je vse minulo; veselje kakor žalost. Vse tedaj le kratek čas terpi.—Zatoraj se tudi zanaprej v božjo sv. voljo podam. Naj se mi dobro godi; hvalil bom mojega Stvarnika; če me pa tudi božja roka težko zadene, hočem tudi to hudo voljno prestati iz ljubezni do tistega, ki meni za kratko terpljenje večno krono pripravil je. Eno leto je hitro preteklo. Ni ga več? Tudi leto, ki ga danes nastopim, bo minulo, in hitro odšlo, kakor ponočna senca pred belim dnevom beži. Zatoraj hočem tudi v prihodnem letu zvesto Bogu služiti v dobrih kakor hudih dnevih; zmirom hočem zvesto moj večni cilj in konec pred očmi imeti; zmirom po božjih zapovedih živeti; zmirom hočem zvest biti mojemu nebeškemu Gospodu, kteremu sem večno ljubezen obljubil. Vsaki dan hočem tako živeti, kakor da bi bil zadni dan življenja mojega; tako hočem pripravljen biti na tisti prihod mojega Gospoda, od kterega sam pravi, da se bo zgodilo, kadar se bo clovek nar manj zanašal. In na tako vižo bo meni to novo leto prijeten čas, v kterem si hočem večno življenje služiti. In na tako vižo mi bo to novo leto — eno leto bližej veselja nebeškega. Glejte, ljubi moji! tako premišluje danes vsak brumen kristjan. Take misli ga obhajajo. Taka naprejevzetja si dela, in vse dobre sklepe ponavlja, in tako se mu ni bati, kaj ga v tem novem letu še čaka — dobrega ali hudega; zakaj vse hoče po božji previdnosti za dobro jemati in obračati k svojemu dušnemu pridu, po besedah in obljubi svetega pisma, ktero nas zagotovi, da tistim, ki Boga ljubijo, vse v dobro izide. Ali če je dobro in koristno, da si brumen kristjan danes, novega leta dan, take misli dela; take dobre sklepe stori za prihodni čas, je gotovo še bolj potrebno in koristno, da si

b) tudi vsak grešnik imenitnost današnjega dneva prav živo pred oči postavi in si danes terdno naprej vzeme, prihodno novo leto začeti novo življenje — življenje prave pokore in resničnega poboljšanja. Kaj misliš, moj kristjan! zakaj pusti Bog toliko hudobnih in grešnikov na svetu živeti; zakaj jih ne pokonča in ne potrebi iz števila svojih zvestih prijatlov? — Glej, On stori to zategadelj, ker je neskončno usmiljen in dobrotljiv. Bog noče smerti grešnika, ampak želi, da bi se spokoril in živel. Bog čaka na njegovo poboljšanje. Bog mu prizanaša in mu zmirom ponuja svoje gnade, da bi se jih poslužil, in ta čas dobro obrnil v svoje zveličanje. Ali božja milost in prizanesljivost tudi svoj konec ima. Kdor čas milosti dobro ne oberne, temu se je bati tudi božje pravičnosti. Bog prizanaša dolgo, če pa vidi, da je vse zastonj, da se grešnik vendar ne poboljša in spokori: ga pa tudi zadene njegova pravična roka in ga pahne v tisti strašni kraj, ki je pripravljen za vse nespokorjene grešnike. — Premisli toraj, ti terdovratni grešnik! ali ne bo morebiti to leto, ki ga danes nastopiš, tudi zadnje leto božje milosti za tebe. Glejte, vsi grešniki! koliko jih je Gospod pretečeno leto k sebi zaklical na oestro sodbo; koliko jih bo tudi prihodno leto zapustilo to časno življenje in se podalo tje, kamor priti vsi enkrat moramo. Ali ne bote tudi vi lahko med njimi? — ali ne bo to leto tudi za vas zadnje leto vašega življenja na tem svetu? — Kako lahko — je to! O zatoraj ne zamudite tega zveličanskega časa dobro obračati v svoje poboljšanje. Podajte se nazaj k Bogu, kterega ste skoz vaše grehe razžalili in zapustili; obžalujte jih iz serca; poboljšajte se in Bog vam jih z veseljem odpustil bo. Danes storite ta terden sklep, novo leto začeti z novim življenjem; v novem letu zapustiti grehe in hude navade starega leta. Vse mora zanaprej drugače biti. Namesto grešnih strast zasadite v svoje serca lepe čednosti; z molitvijo tiste vsak dan zalivajte in Boga vsak dan za njegovo pomoč in gnado prosite: z božjo pomočjo in gnado človek vse zamore.

Sklep.

Take naprejšvetja storimo danes vsi, ki smo ubogi grešniki in zročimo Bogu našo dušo in telo, da bi jih v tem novem letu od vsega hudega obvaroval. To storimo danes v imenu Jezusa, kateri je bil na današnji dan po postavi obrezan in Jezus imenovan; v Njegovem nar svetejšem imenu bomo vse zamogli; in na tako vižo nam bo prihodno leto — eno leto bližej nebes — kar vam danes vsem skupej iz serca želim! Amen.

Pridiga za nedeljo po novem letu.

(Homilija; gov. A. L. v C.)

„Jožef je ustal in vzel dete in njegovo mater, in je prišel na Izraelsko zemljo.“
Mat. 2, 21.

Da današnje sv. evangelje prav razumemo, nam je pomisliti popred to, kar se je godilo že prej s sv. rodovino, z Jezusom, Marijo in z Jožefom.

Kristus je bil kakor veste v Betlehemu rojen. Kralj Herod je bil zvedel to po modrih, pridših iz jutrovega v Jeruzalem, in neusmiljeni trinog je bil prec sklenil umoriti novorojeno dete. Pa Bog je bil drugač obrnil. Poslal je bil svojega angela do Jožefa, ki mu je rekel: Beži z Jezusom in Marijo v Egipt, in bodi ondi tako dolgo, da ti Bog spet reče, verniti se domu. Jožef je prec ubogal. Bežal je z Jezusom in Marijo na Egiptovsko in je živel ondi več let. V tem je bil kralj Herod umerl, in zdaj po njegovi smerti se je godilo to, kar smo brali danš v sv. evangelju, in kar hočemo z božjo pomočjo danes v svoje podučenje nekoliko bolj pomisliti. —

Kadar je bil kralj Herod umerl, glej! se je angelj Gospodov Jožefu v spanju prikazal v Egiptu, rekoč: Vstani, vzemi dete in njegovo mater, in pojdi na Izraelsko zemljo, zakaj pomerli so oni, ki so stregli detetu po življenju.

Angelj jim je bil tedaj to naznanil, da se jim v doma-
čiji ni ničesa več bati, in da se lahko spet vanjo vernejo,
ker poginil je Herod, grozoviti kralj, ž njim je pa tudi ko-
nec njegove hudobije in oblasti.

In kaj je počel zdaj Jožef? Kakor je bil pokoren ta-
krat, ko mu je bilo v terdi noči ukazano, vse popustiti in
bežati v Egipt, tako je bil tudi zdaj prec pokoren božjemu
povelju. Vstal je, vzel dete in njegovo mater, in je
prišel na Izraelsko zemljo. Ko je pa slišal, da
Arhelaj kraljuje v Judeji namest Heroda svojega
očeta, se je bal tje iti, in v spanju opomnjen se je
uganil na Galilejsko. In je prišel in prebival v me-
stu, ki se mu Nazaret pravi, da se je dopolnilo, kar
je govoreno po prerokih, da bo Nazarejec ime-
novan.

Jožef je bil tedaj po potu gredé zvedel, da kraljuje
namest mertvega Heroda njegov sin Arhelaj: Bal se ga je
kakor popred njegovega očeta Heroda. Po božjem razodenju
je toraj sklenil iti v drugo deželo, ki ni bila v oblasti
tega kralja. Kraj, ki si ga je bil izvolil, je bilo malo,
sploh zaničevano in neznanu mestice na Judovskem, Naza-
ret po imenu. V Nazaretu so prebivali, in ondi je Jezus
živel do 30. leta.

Ljubi moji! Herod je bil tako neusmiljen do Jezusa. Vse
moči je napel, pokončati ga. Njegovi vojšaki so morali
meče potegniti, vse fantice v Betlehemu in okoli pomoriti,
nadjaje se, da bodo tudi Jezusa med njimi umorili. Ali Bog
je v nič djal te namene. Še preden se je bila začela mo-
rija, pride angelj k Jožefu, pove mu nevarnost, v kateri je
bil Jezus, in mu ukaže bežati.

In tako je bil Jezus sam rešen izmed toliko sto in
sto otrok, akoravno so njega samega mislili umoriti. Na
Egiptovsko je bil umaknil, pa Egiptovsko ni bila tista de-
žela, kjer je imel Jezus učiti, božjo besedo oznanovati,
čudeže delati, in naposled umreti za zveličanje ljudi. Vse
to se je imelo goditi v tisti deželi, iz ktere je bežal. Herod
je bil umerl, po božjem povelju so se vernili domu, ali kako
so se prestrašili, ko so slišali, da kraljuje namest grozovitega

očeta njegov sin. Po pravici sodili, da je ravno tako hudoben, kot je bil njegov oče, in se ne upajo v njegovo deželo, ampak obernejo se proti Nazaretu, in stanujejo ondi. — Vidite, kako je vodila previdnost božja vse tako, da se je ravno to zgodilo, kar so prerokovali že toliko let popred preroki od Jezusa, da bo namreč v Nazaretu izrejen.

Glejte, ravno tisti Bog, ki je tukaj tako lepo vse vodil in vižal, ravno tisti Bog vodi in viža vse, kar se je kdaj godilo na zemlji, kar se še godi, in kar se bo godilo prihodnjič. Res velikrat nas težko stane spoznati to, ako premišljujemo mnogotere prigodke tega sveta. Velikrat vidimo pobožnega pa v nesreči, v tem, ko živi hudobni v vsi obilnosti. Ali kdo je bil pravičnejši od Jezusa? in vendar je bil preganjan, preganjan prec, ko je prišel na svet. Ali ni mogel popred Herodu smerti poslati? In Jezus bi ne bil preganjan, in toliko nedolžnih otrok bi ne bilo pomorjenih. Ali, ljubi moji! pota previdnosti božje so nerazumljive, in nikdo ni previdil globočine njegove modrosti. Dovolj nam je, da vemo, da je Bog svet vstvaril, da vse ohrani in viža, da skerbi za vsako naj manjšo reč, da celo las ne pade z naše glave brez vednosti njegove po Jezusovih besedah.

Ako pa Bog za vse skerbi in ako njegovo oko vse vidi, od kod toliko zlega, od kod toliko hudega na svetu? Tako poprašuje marsikdo, ki mu ni popolnoma jasen nauk od božje previdnosti. Ali vprašam te: Kaj je hudo, kristjan, v tvojih očeh? Ali si misliš mar telesno hudo, ki telo zadeva in s smertjo neha? Ali si pa misliš dušno hudo, ki zadeva dušo in večnost? Od obojega bi rad spregovoril nekoliko.

Časnih zlegov, to je takih, ki zadevajo naše telo, od teh naravnost terdim, da jih ni, in če se nam zdi, da so, so temu krive le naša napšna domišljija in pa naše nespametne želje. Mi bi radi, naj bi se nam tako godilo, kakor si želimo, in če se nam drugač godi, že mislimo, da smo nesrečni. Pa še le takrat bi bili nesrečni, ko bi se nam vse zgodilo le po naših mesenih željah, in le potem bi imeli prav, ko bi dvomili nad previdnostjo božjo. Postavimo: vsi naj bi bili kar na enkrat bogati, in nobenega revnega bi ne bilo več na svetu, kolike zmešnjave bi bile iz tega! Ko bi si bili vsi

popolnoma enaki, kdo bi hotel potem delati, kdo služiti, kdo svojemu bližnjemu pri njegovih opravkih pomagati? Ko bi bili vsi premožni, bi ne hotel nobeden več ubogati, nobeden več delati, nobeden več si kruha služiti. Kolike zmešnjave! Z vsem premoženjem bi bili reveži. In pa če bi bili tudi dans vsi premožni, vprašam, kako dolgo bi pa to bilo. Zapravljivi bi kmalo zagnali svoje premoženje, varčnim bi prišlo v roke, in glej tu pomanjkanje, tam pa obilnost! Prav je toraj, da nam modri Bog ne dopolni vseh naših želj.

Kar pa zadeva druge težave našega življenja, ki nas večkrat stiskajo in tarejo, postavim: boleznin in terpljenja, tudi te niso prav hudo, ker nas sv. vera uči, da nam pomagajo v zveličanje, ona nas uči, da, kolikor več tukaj voljno terpimo, toliko obilniše bo naše veselje v nebesih, ona nas uči, da po potu križev in težav so hodili vsi svetniki, karkoli jih je v nebesih, za Jezusom, ki je rekel: Kdor hoče za menoj priti, naj naloži svoj križ in naj pride za menoj! Tudi druge težave našega življenja niso toraj hudo, ampak le pripomočki za večno zveličanje.

Res je, čudno se nam zdi, zakaj da moramo terpeti, da dosežemo krono življenja, ali njiva se mora orati, z brano povleči, pogostoma pleti, da se kaj pridela. Glejte, njiva je naše serce, plug in brana so težave in britkosti, s katerimi se serce čisti, da s poterpežljivostjo in vdanostjo obrodi obilno dobrega sada lepih čednost za večno življenje. Ali kadar nas zadenejo nadloge in težave, se moramo v božjo previdnost vdati in voljno terpeti. Le pogledjmo Jožefa in Marijo. Kar na enkrat jima je bilo zapovedano v Egipt bežati. Nič se nista utegnila na beg pripravljati. Od tod sta se vernila na Judovsko v Nazaret, kjer sta z Jezusom v pomanjkanju živela od del svojih rok. Ali sta pa kdaj potožila? Nikdar ne, ker vedla sta, da božja previdnost tako hoče. — Božja previdnost vlada toraj vse, dela povsod in ima povsod opraviti, samo z grehom ne, ker greh je edino pravo hudo, ki smo ga le mi sami krivi.

Pravim, da je greh edino pravo hudo, in to po pravici. Le mislite si vse, kar nam življenje greni in težavno dela, post, boleznin, preganjanja, revščina, zopernosti, zanicevanja,

vse to ni prav nič proti naj večjemu vseh zlegov, namreč proti grehu, ker prvič, če terpimo vse to brez svojega zadolženja voljno in darujemo Bogu, si nabiramo s tem zaslužnje in obilno plačilo v nebesih, in drugič terpé te nadloge le nekaj časa, k večjemu do smerti. S smertjo odstopijo sovražniki, bolezní nehajo, zginejo križi in težave in minejo pomanjkanja in britkosti; ali se pa konča s smertjo tudi nesreča greha? O ne, marveč s smertjo, kadar jenjajo vse časne nadloge, se še le popolnoma pokaže, kolika nesreča da je greh. Ker še le po tem življenju grešnik popolnoma spozna nesrečo, ostudnost in hudobijo greha, ker kazni, ki pridejo za grehom, terpé vso neznano dolgo večnost — večnost brez konca in kraja. Grešnik bo vidil, da je greh veliko strašnejše hudo, kakor je sam pekel, ker pekel je zavolj greha.

Čemu pa pripušča Bog greh? bi kdo utegnul vprašati. Ah le zato, ker mi tišimo na greh, ker ga mi hočemo. Kakor veliko hudo je greh, vendar je le v naši oblasti. Drugih zlegov ne moremo vselej odverniti. Brez svojega zadolženja smo lahko revni — bolni — preganjani in sovraženi, ali brez svojega zadolženja nismo nikdar grešniki, to je, če grešimo, smo vselej le sami krivi. Lahko pravimo: Reven sem, ker Bog hoče tako, zapuščen sem, ker Bog hoče tako, bolan sem, ker Bog hoče tako; nikdar pa ne moremo reči: „Grešil sem, ker Bog hoče tako!“ Nikdar ne, ker, ko bi tako rekli, bi Boga preklinjali, in če bomo zavolj grehov vekomaj nesrečni, bomo svoje nesreče le sami krivi.

Vtisnite si to resnico, ljubi moji kristjani, globoko v serce, in obrnite jo vselej na se. Ako vas v vašem življenju kaj zopernega in britkega zadene, nikar ne mermrajte zoper Boga in njegove naredbe. Molite pridno, morebiti da vas usliši Bog, pa tudi sami si pomagajte pošteno iz nadlog in težav. Ako pa nič ne pomaga, ako vas Bog ne usliši, in si tudi sami pošteno pomagati ne morete, terpite potem mirno in voljno, prepustite se vernega serca večni previdnosti božji, in zvesti si bodite, da je vam Bog križ le zato naložil, ker je za vas v večno srečo, kakor bote sami enkrat previdili, to dobro in pa koristno. Se ve, mi si velikrat mislimo, da bi bilo to ali to kako drugače bolj prav, ali naš ljubi Oče

v nebesih že ve, zakaj mora to tako biti in ne drugač, in zakaj je to tako za nas naj bolj prav.

Varimo se pa posebno tistega zlega, ki je ves v naši moči, in ki je začetek toliko drugih nesreč, namreč greha, za vse drugo pustimo božjo previdnost skerbeti, to bo za nas prav in dobro. Ako nam kdaj tudi naloži božja previdnost kaj takega, kar se ne prileže našemu mesu, spomnimo se vselej, da tako hoče Bog, ki je neskončno usmiljen in dobrotljiv, in ki gotovo za nas zmiraj naj bolje skerbi. Če molimo po Jezusovem izgledu vselej, tudi v naj večjih težavah in britkostih z zaupljivim sercom: „Oče, ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi!“ gotovo bo potem, o svojem času obilno poplačana naša vdanost v božjo previdnost, in z veseljem porečemo takrat: „Gospod, vekomaj bodi česščeno tvoje presveto ime.“ Amen.

Pridiga za praznik sv. treh kraljev ali razglašenje Gospodovo.

(Jezus v Betlehemskih jaslicah in v tabernakeljnih naših cerkev; govoril A. L. v. C.)

„Kje je novorojeni kralj Judov?“ Mat. 2, 2.

V v o d.

„Kje je novorojeni kralj Judov? Vidili smo njegovo zvezdo na jutrovem, in prišli smo molit ga?“ Mat. 2, 2. Tako so popraševali modri iz jutrove dežele po Jeruzalemu. Pis-moučeni so jih po nekem prerokovanju preroka Miheja v Bet-lehem napotili. In res najdejo tukaj novorojenega Zveličarja v jaslicah, pokleknejo prednj, molijo ga, darujejo mu zlata, kadila in mire, dobé milost in blagoslov ter se vernejo nazaj na svoj dom. Kako lepa, ginljiva prigodba! Ko bi bili mi z modrimi v Betlehemski štalici, in bi bili vidili božje dete, tudi mi bi bili prednj pokleknili in ga molili. —

Kje pa je kralj Judov, zveličar sveta za nas, da gremo tudi mi, ga molimo in prejememo milosti in blago-slova? Kje najdemo našega Gospoda Jezusa Kristusa? V Bet-

lehem je predeleč, in ko bi tudi tje šli, bi ga več ne našli tam. Ni nam treba v Betlehem hoditi, ljubi moji, bližej ga lahko najdemo. Vsaka farna cerkev je Betlehem za nas, kjer je naš zveličar tako resnično in bistveno pričujoč, kakor nek-daj v Betlehemski štalici.

Kristjan! ako tedaj želiš Jezusa, našega Zveličarja moliti, pridi sem v našo farno cerkev pred tabernakelj. Tukaj je Jezus ravno tako v priča, kakor je bil v Betlehemski štalici. Ako mu želiš darovati, tukaj mu lahko daruješ — sam sebe. Ako hočeš milosti in blagoslova, tukaj deli Jezus nebeške darove. Ker vedi, Jezus stanuje tukaj z ravno tistimi milostmi in dobrotami, kakor nek-daj v Betlehemski štalici. O tolažbe polna resnica! Pa kako malo verjemo, kako malo mislimo v to?! Ko bi na enkrat slišali: Jezus je z nebes na zemljo prišel, tam in tam je, kako bi ljudje k njemu tišali! Vsak bi ga rad vidil, vsak bi ga rad kaj prosil, in vsak bi mu rad svoje nadloge tožil. Pa tega ni treba — ker Jezus je zmiraj pri nas.

O naj bi tudi mi zmeraj to resnico v živo spoznovali! Buditi, množiti in terditi v vas vero, pobožnost in ljubezen do tega presv. zakramenta, bom govoril danes in premišljevali bomo:

1. resnico, da je Jezus v tabernakeljnu pričujoč, in
2. milosti in blagre (gnade in žegne), ktere nam tu-kaj deli.

Danešnji praznik nas zadnjič dans k Jezusovim jaslicam vabi, pa čeravno od dans naprej od jaslic sv. evangelje nič več ne govori, vendar lahko celo leto Jezusa obiskujemo, mo-limo ter njegovih darov prosimo. — Vsaka pridiga je več ali manj zvezda, ktera nas k Jezusu pelje. Danešnja pridiga pa naj nas posebno k Jezusu pelje. O naj bi tudi mi tako radi za njo šli, kakor modri za zvezdo, in kakor so modri, tako bi tudi mi zveličanje našli! —

Razlaga.

1. V Betlehemskih jaslicah, h katerim so modri romali, je bila čudopolna skrivnost. V njih je ležal obljubljeni Odrešenik, zveličar sveta, Bog in človek Jezus Kristus. „V začetku je

bila beseda, in beseda je bila pri Bogu in Bog je bila beseda“, piše sv. Janez, in prec na to pravi: „In beseda je meso postala in je med nami prebivala.“ Tista beseda, ktera je bila iz začetka, ktera je bila pri Bogu, in je Bog bila — je meso, človek — postala in med nami prebivala, in ta beseda — božji Sin je res ležal v Betlehemskih jasliah, ker tako je govoril angel pastirjem: „Dans je v Davidovem mestu zveličar rojen, ki je Kristus, Gospod. Na tem ga bote spoznali. Našli bote majhno dete, v plenice povito in v jasliah položeno.“ Luk. 2, 12.

O blagor modrim! Oni klečé pred njim, kogar angeli v nebesih molijo, pred njim, po komur so vsi rodovi hrepeneli in komur je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji. Zveličarja, Boga imajo pred seboj. Kako zelo jim je bil poplačan trud njih daljnega popotvanja, kako srečni so tako blizo Gospoda! Sv. evangelje pravi: „Ko so zvezdo spet ugledali, so bili neizrečeno veseli.“ Mat. 2, 10. Kako neizrečeno pa so bili še le veseli, viditi Njega, kteri jim je bil zvezdo poslal! Kdo bi popisal njih veselje, radost, ginjenje in pobožnost do Jezusa? —

O ko bi bili tudi mi toliko srečni, z Jezusom tako zaupljivo govoriti in ga tako blizo imeti! — Morebiti ste že kdaj slišali, ljubi moji, da hranijo v Trieru, mestu na Nemškem, tisto suknjo Jezusovo, za ktero so vojaki, ker je bila brez šiva, pod križem srečkali. Ko so bili leta 1845 to suknjo na ogled in v počeščenje izpostavili, so trume ljudi iz vseh strani v Trier vrele, vidit to sveto svetinjo, jo kuševat in se je dotikat, kakor una evangelijska žena, ki je na kervotoku terpela in je rekla sama pri sebi: „Ako se le roba njegove obleke dotaknem, bom zdrava“ — ter je tudi res ozdravela. Kako srečni smo mi, mi nimamo le Jezusove suknje, ampak Njega samega pri sebi — in kje?

V tabernakeljnu na altarju naše cerkve. Dokler niso bili prvi naši starši grešili, je Bog z njima prebival. Z njima je po vertu hodil in se pogovarjal. Z grehom sta bila zgubila to veliko srečo, pa po Jezusu smo jo spet nazaj dobili. „Potem so ga vidili na zemlji, in je z nami prebival“, pravi prerok Baruh. Akoravno je šel nazaj v nebesa, vendar

z nami prebiva — namreč v zakramentu sv. rešnjega Telesa. — Tega nam ni zvezda naznanila, kakor modrim, ne angeli, kakor nekdanj pastirjem, ampak Jezus sam, rekši: „Vzemite in jejte, to je moje meso.“ „Vzemite in pijte, to je moja kri.“ Zato je rekel tudi Jezus: „Glejte, jaz sem z vami do končanja sveta.“ Mat. 28, 20. Na vsak tabernakelj naših cerkev se lahko zapišejo besede: „Glej, šotor božji je z ljudmi, prebival bo ž njimi in oni bodo njegovo ljudstvo, in sam Bog ž njimi bo njih Bog.“ Skr. razod. 21, 3. —

Kako tolaživna je ta resnica! Kako svete so zato naše cerkve! Nekdanj je bil Jezus samo v Betlehemu in drugje ne, v zakramentu sv. rešnjega Telesa pa je povsod pričujoč — po vseh krajih sveta, kjer le kaka farna cerkev stoji. Pojdi proti solnčnemu izhodu ali zahodu, proti severju ali jugu, povsod boš našel Gospoda.

Nekdanj je bil en sam tabernakelj na zemlji, v Jeruzalemskem tempelju, in še tukaj ni bil Bog s telesom pričujoč, ampak samo s svojo milostjo. Zdaj pa je v vsakem tabernakelju na posebno vižo pričujoč z dušo in s telesom, s kervjo in z mesom, kakor pravi Bog in človek. Res čudopolna skrivnost, še čudnejša kakor skrivnost v jaslicah, ker tam je bila samo božja natora Jezusova pokrita, tukaj pa je prikrita tudi njegova človeška natora. Ali ravno tako lahko verjemo v to skrivnost, kakor so modri verovali v uno, in kakor sploh verjemo v Jezusovo učlovečenje. Modri tudi Jezusove božje nature niso vidili, vidili so le revno dete v jaslicah, in vendar so verovali, da je to dete Zveličar sveta in resnični Bog.

O ko bi tudi mi tako živo vero imeli, kadar smo v cerkvi pred tabernakeljnomo, kakor so jo modri pri jaslicah imeli! Ko bi tudi mi v tem tako terdno vero imeli, kakor beremo, da jo je imel sv. Ludevík francozki kralj! O njegovem času so vidili v neki cerkvi v Parizu Jezusa v sv. hostiji v podobi malega deteta. Hitro tečejo kralju to povedati, in ga prosijo, naj bi gledal šel ta čudež. Ali kralj jim odgovori: „Ta čudež naj gledajo tisti, kateri dvomijo, ali celo ne verjejo, da je Jezus v sv. rešnjem Telesu pričujoč. Kar mene zadeva, verjem to resnico, da je Jezus v sv. rešnjem Telesu pričujoč, tako terdno, kakor bi ga z očmi v sv. hostiji gledal.“

Kristjan, kadar koli tedaj pred tabernakeljnom stojiš ali klečiš, spomni se, da stojiš ali klečiš pred svojim Gospodom in Zveličarjem, da si pričo Njega, pričo ravno tistega, kogar so modri klečé molili, pričo ravno Tistega, komur je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji, da stojiš ali klečiš pred tistim, kateri te bo enkrat sodil! —

Da, ljubi moji, Jezus je pri nas. Kako tolaživna je ta resnica! Ni nam treba po težavnih potih daleč hoditi, kakor modrim. Le nekaj stopinj, k večjemu eno ali dve uri — in pri Jezusu smo. O naj bi ga pač prav pogostoma obiskovali! Ko bi bil en sam tabernakelj na svetu, kako bi ljudje k njemu tišali. Ali mi, ki imamo Jezusa tako blizo, kako malokterikrat pridemo k njemu. Večna luč gori zmiraj pred njim, in mi ga tako po redkem obiskujemo, molit ga. Kako nemarni, kako nehvaležni smo, še vse bolj, kakor nekdanj Jeruzalemčanje, ki niso hotli z modrimi v Betlehem iti! (Res, le malo je kristjanov v fari, ki bi zunaj božje službe Jezusa v sv. zakramentu sv. rešnjega Telesa obiskovali in ljubili. Take zadevajo besede sv. Janeza kerstnika, ki je rekel: „Vsredi med vami je, in vi ga ne poznate.“ Jan. 1, 26.

O kako nas bodo modri iz jutrove dežele na sodni dan osramotili s svojo gorečnostjo, ki jih ni zadržavala nobena reč, ne trud, ne daljava, da so le do Jezusa prišli! —

Ali — če kristjani tudi v cerkev k Jezusu pridejo, kako se večidel pred njim obnašajo? Kakor Judje, kateri vanj niso vervali, in kakor neverniki, ki so ga zasramovali. Ah koliko se jih v cerkvi, v našem Betlehemu tako obnaša, kakor se pred Bogom spodobi? Modri so bili prišli k jaslicam, Jezusa molit in darovat, in kristjanov marsikdo le pride k tabernakeljnu Jezusa osramotit. O kako malokdo pomisli, da pred Bogom stoji pred tistim, kateri jih bo enkrat sodil! Ko bi to pomislili, bi z modrimi pred njim pokleknili in ga molili. Ah, kdor pred Gospoda z živo vero, s terdnim zaupanjem in z gorečo ljubeznijo pride, kakor nekdanj modri iz jutrove dežele, prejme tudi enake milosti in blagoslove, kakor so jih bili nekdanj modri prejeli. —

2. Jezus Kristus nam v tabernakeljnu deli enake milosti in blagoslove, kakor jih je nekdanj modrim v jaslicah.

Lahko bi me kdo vprašal, kakšno korist so modri iz tega imeli, ker so tako deleč šli, toliko težav prestali in na vse zadnje še zlata, kadila in mire darovali? Kakšen dobiček so imeli od te božje poti do jaslí?

Nekteri ljudje samo časní dobiček pred očmi imajo. Dà, ko bi se pri jaslícah, pri tabernakeljnu dnar dobil, gotovo bi bilo toliko ljudi okoli njega, da bi se vse terlo. Denarja toraj modri pri jaslícah niso dobili, saj so ga še le tam pustili. Denar pa tudi ni edina sreča človeka: „Zlata in srebra nimam“ je Peter rekel kruljevemu, „kar pa imam, to ti dam. V Jezusovem imenu ustani in hodi!“ Kruljevemu je bilo pa tudi ljubše, da je shodil, kakor pa zlato in srebro.

Pa nikar si ne mislite, da so modri s praznimi rokami šli od Jezusa preč na svoj dom, in da bi Jezus njih vere, ljubezni in pobožnosti poplačal ne bil. Kakor ljubo solnce svoje žarke razgrinja in gorkoto deli, tako je tudi Jezus z žarki svoje milosti modre napolnil.

Ni jim dal posvetnih milosti, ampak boljših nebeških. Dal jim je pred vsem drugim dar prave vere — naj boljši dar, ker „brez vere ni mogoče Bogu dopasti“, Hebr. 11, 6., in zveličanja doseči. Oni so bili prvi izmed nevernikov, ki so po veri v Jezusa zveličanje dosegli. Ali jim je zamogel Jezus boljših milosti podeliti? Vlekel je s tem, kakor magnet železo, njih sereca na se, da so mu do smerti zvesto služili. — Pa tudi s časnimi dobrotami jih je bil blagoslovil. V spanju jih je opominjal ne k Herodežu nazaj hoditi in jih je spet srečne nazaj v njih domačijo pripeljal. O blagodarjena božja pot modrih do Jezusovih jaslí! — Enake in še večje gnade tudi dandanašnji kristjani dobivajo, ako z živo vero, z gorečo ljubeznijo in s pravo pobožnostjo k njemu pridejo, „ker Kristus, pravi sv. Pavl, je zmiraj tisti.“ Saj ste že velikrat iz sv. evangelja slišali, „da iz njega moč gre, ktera vse ozdravlja.“ Luk. 6, 19. On je ozdravljaj bolnike, odpuščal je grešnikom, obudoval mertve, tolašil žalostne, nasitoval lačne, potolaževal viharje — in to On še dandanašnji dela.

Baltazar Alvarez, spovednik sv. Terezije, je enkrat z veliko pobožnostjo pred sv. rešnjim Telesom molil. In Jezus se mu je kakor majhno dete v sv. hostiji pokazal. Imel je v svo-

jih rokah toliko dragih biserov in zlahtnih kamnov, da jih je komaj deržal in je rekel Baltazarju: „Ko bi vendar kdo bil, da bi jih vzeti hotel!“ Glejte, ti biseri in zlahtni kamni pomenijo velike milosti, ktere nam Jezus v presv. rešnjem Telesu ponuja in deli. Kdor je nekđaj kaj na sercu imel, je k Jezusu prišel, postavim: žena, ktera je na kervotoku terpela. Mislila si je: „Če se le roba njegove obleke dotaknem, bom zdrava.“ In Jezus se je obernal in rekel: „Kdo se je dotaknil, ker neka moč je iz mene šla.“ Taka moč gre še dandanašnji iz Jezusa. — Nekđaj je govoril: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obloženi in jaz vas bom poživel.“ — Te še zmiraj veljajo. (Zavoljo pomanjkanja časa vam ne morem veliko govoriti od milosti, ktere tisti prejemajo, ki Jezusa goreče, ponižno in pobožno v sv. rešnjem Telesu molijo, ker) svetniki nam pričajo, kolike milosti, blagoslove, tolažbe in moči so v sv. rešnjem Telesu prejeli. — Sv. Alojzi je zato tako čisto in nedolžno živel, ker je tako pogostoma Jezusa v sv. rešnjem Telesu obiskoval. Malajo ga po navadi klečečega pred sv. rešnjim Telesom. Sv. Francišek Ksaveri, ki je toliko tisuč nevernikov spreobernal, celo mertve v življenje obudil, je velikrat cele noči v cerkvi pred sv. rešnjim Telesom premolil. Tukaj je moč dobival v trudih in težavah. Sv. Terezija pravi: „Tiste ovčice, ktere so bližej pastirja, večkrat od njega kaj dobrega dobé.“ — Da, tisti, kteri sv. rešnje Telo molijo in časté, dobivajo od njega velike dobrote.

Sklep.

Radi toraj, ljubi moji, obiskujte sv. rešnje Telo, častite ga z živo vero in gorečo ljubeznijo in neizmerne dobrote bote od njega prejeli! —

Tu sem pridite mladenči in deklīci! Ložej bote potem čistost ohranili, meseno poželjenje in zapeljivosti premagali in se ne več k Herodežu in v greh povernili, ki vas le končati in umoriti hoče! — Tu sem pridite vi starši, in molite za svoje otroke, in ložej bote svoje otroke izrejevali prav in keršansko! Pripeljite tudi sem svoje otroke, da vam jih Jezus poblagoslovi! — Tu sem pridite vi grešniki, jo-

kajte in zdihujte čez svoje grehe in ložej vam bo pri sercu. Radi se shajajte posebno ob nedeljah in praznikih na tem svetem mestu. Kako žalostno je viditi, kako so marsiktere hiše ob nedeljah in praznikih polne pohajavcev, cerkve pa, če izjamem božjo službo, skoro prazne in zapuščene. — Tudi zvečer, preden se spat vležemo, se obernimo v molitvi proti cerkvi, kjer je sv. rešnje Telo hranjeno. Ko je bil Daniel v Babilonski sužnosti, se je obernal vsak dan, kadar je molil, proti Jeruzalemskemu tempeljnu. Tako delajmo tudi mi i. t. d. v skušnjavah, britkostih.

Ljubi moji zapustimo slabe družbe, nevarne shajanja, porodne tovarše in druge malopridne hiše, obiskujmo toliko večkrat Jezusa v sv. rešnjem Telesu in njegove besede se bodo tudi nad nami spolnovale, ki je rekel: „Kdor k meni pride, tega ne bom zaverigel.“ Amen.

58 Pridiga za nedeljo po sv. treh kraljih.

Nauk za otroke in starše; govoril g. †.)

„Kadar je bil Jezus 12 let star, so šli njegovi starši po navadi praznikov v Jeruzalem.“ Luk. 2.

V v o d.

Vse to, kar mi od Jezusove mladosti vemo, nam danesnje sv. evangelje pripoveduje. Samo ena prigodba je; v kratkih besedah jo je sv. evangelist Lukež popisal; pa v tih kratkih besedah, v samo tej prigodbi, je veliko lepih nauk. Bila je pri Judih postava, da so vsi odrasčeni možje vsako leto trikrat morali v Jeruzalem popotovati, da so tamkej v tempeljnu praznike obhajali, Boga molili, in navadne daritve opravljali. In tudi Jožef in Marija sta vesela postave božje izpolnovala. Vsako leto sta v Jeruzalem potovala k prazniku. Kadar je bil pa Jezus 12 let že star, sta tudi njega vzela seboj; če ravno ta zapoved ni bila za otroke, je vendar tudi Jezus k prazniku šel s svojimi starši, da bi On tamkej molil svojega nebeškega Očeta, pa tudi nam vsem, posebno otrokom zapustil lep izgled. — Kader

Jožef in Marija svojo pobožnost v tempelnu opravita, in kader so prazniki pri koncu bli, se zopet na pot podasta v svoje mesto Nacaret. Jezus pa je v tempelnu zaostal in njegova mati Marija in rednik sv. Jožef tega nista vedla; zakaj mislila sta, da je Jezus že naprej šel s svojimi znanci in prijatli. Ali kako se Jožef in Marija prestrašita, ko zvečer na gostivnico prideta k svojim znancem in žlahti, Jezusa pa pri njih ne najdeta. Vsa žalostna se drugi dan v Jeruzalem nazaj verneta, poiskat Jezusa, svojega ljubeznivega otroka. Skerbno poprašujeta po mestu po vseh krajih po svojem božjem detetu; ali nikjer ga najti ne moreta. Žalostna hodita po mestu in kam se hočeta zdaj obrniti, ker Jezusa nikjer najti ni! In zadnjic jima še nekaj na misel pride. V tempel se podasta. In glejte! kdo popiše veselje Marije, božje matere, kader na enkrat Jezusa zagleda tamkej sedeti v sredi pri učениkih, ktere je on zvesto poslušal in jim tako modro odgovarjal, da so se vsi čudili nad njegovo zastopnostjo. Hitro pristopi k Jezusu, in ga s prijazno besedo milo posvari, rekoč: „Sin! zakaj si nama to storil? glej, jaz in tvoj oče sva te žalostna iskala.“ Jezus pa odgovori: „Zakaj sta me iskala? ali nista vedla, da moram v tem biti, kar je mojega Očeta?“ Ali ne veste, da je moje veselje tukej biti v tempeljnu, kjer od mojega nebeškega Očeta govoriti slišim. — In potem je šel z Marijo, svojo materjo in z Jožefom nazaj domu, v mesto Nacaret. In sv. pismo pravi, „da je bil svojim staršem pokoren; in je rastel na modrosti in starosti in v gnadi pri Bogu in pri ljudeh.“ To je ta lepa prigodba od Jezusove mladosti, ki nam jo današnje sv. evangelje pripoveduje. — Dva nauka vam hočem danes iz te evangeljske prigodbe odbrati: enega za vas otroke — in sploh za vse mlade ljudi; drugega pa za vas starše, da se bote od Jožefa in Marije učili, za svoje otroke pravo skerb imeti. Poslušajte!

Razlaga.

a) Ljubi otroci! ako berete zgodbe sv. pisma, najdete veliko lepih izgledov za vas, ako berete življenje svetnikov, najdete veliko lepih izgledov tudi za vašo mladost. Pa naj

lepši izgled za vsakega otroka je ljubi Jezus sam. On vam je nar lepše pokazal, kakšni morate biti, kako morate živeti v vaših mladih dnevih, ako hocete Bogu dopasti in pa na tem in unem svetu srečni biti. — Da bote pridni otroci, so vam tri reci potrebne: morate radi moliti, se morate radi učiti, in morate radi ubogati. In glejte! vse to se znate danes od mladega Jezusa uciti.

1. Morate radi moliti. Ko je bil Jezus dvanajst let star, je z veseljem šel s svojimi starši k prazniku v Jeruzalem; vesel je šel v tempelj, molit svojega nebeskega Očeta. Oh ko bi bili vidili, kako pametno in čedno se je On zadržal doma, na poti, in v tempeljni. Ko bi bli vidili, kako pobožno je Jezus molil tamkej v hiši božji. Tudi za angelce je to veselje bilo, Jezusa v preserčni molitvi gledati. Tako tudi vi, ljubi otroci! radi in pobožno molite, doma in tukaj v cerkvi. Kadar lepo molite, vašim angelcom varhom veselje delate. Veselo tisti vaše molitve nosijo pred božji tron. — Radi tudi hodite tukaj sem v hišo božjo. Tukaj Jezus, vaš nar boljši prijatelj prebiva in vas k sebi kliče, ter vam ponuja svoje gnade vsaki čas. —

2. Morate se radi učiti. Kader so prazniki minuli, sta se Jožef in Marija zopet na pot podala. Jezus pa je v tempeljni zaostal. Sedel je v sredi med učeniki. Zvesto jih je poslušal, kako so postave božje razlagali. Pa tudi odgovarjal jim je tako modro in čedno, da so vsi nad njegovo zastopnostjo in modrostjo se čudili. Glejte, kako lep izgled vam je Jezus podal. Kako rad je On besedo božjo poslušal; kako pridno se je On učil. Tako radi tudi vi poslušajte keršanske resnice, ki vas jih doma dobri oče, vaša skerbna mati učijo. Radi pa tudi v šoli in tukaj v cerkvi božje nauke poslušajte, ki vam jih učeniki v imenu Jezusa razlagajo. Veseli se učite keršanskega nauka, kateri vam pot kaže proti nebeski deželi. O kako veselje je to za dušne pastirje, kader se otroci čedno zadržijo, kedar se keršanskega nauka pridno učijo, kader besedo božjo radi in zamerkljivo poslušajo, kader znajo lepo odgovarjati, če se kaj prašajo. To je veselje za nas, in za vaše starše; čast in

sreča pa tudi za vas. Take pridne otroke Jezus ljubi; take otroke pa tudi vsak dober človek rad ima. Ali žalost in sramota je za starše, nesreča in sramota je za otroke, kateri za keršansko poučujoče nič ne marajo, kateri keršanskega nauka nič ne znajo, kateri se gerdo zadržijo doma, na poti in tukaj v cerkvi. Taki malopridni otroci pač niso Jezusu nič podobni. Tako malopridnih otrok nas Bog obvari! —

3. Morate radi ubogati. Sv. evangelje nam pripoveduje, ko sta Marija in Jožef Jezusa našla, je potem z njima šel domu in je jima pokoren bil. Prav ljubeznivo nam opiše sv. Vincenc Fereri Jezusovo pokoršino. On pravi: „Sv. Devica vzame zjutraj verč, da bi vode prinesla, sveti Jožef se ji približa, in hoče verč vzeti; na to pa priteče dete Jezus, vzame verč in pravi: Jaz bom šel. O Gospod! zakaj opravljaš tako nizko delo? Zato, da, ko bodo kdaj mladi kristjani slišali, kako sem jaz svojim staršem postregel, bodo tudi oni pripravljeni, svojim staršem pomagati in se tudi nar manjšega dela ne sramovati.“ Ste si zapomnili, otroci! to prigodbo! Učite se tedaj od Jezusa, vašim staršem pokorni biti, jih na vsako besedo hitro ubogati, jim pomagati, jim veselje delati, kakor je v šterti zapovedi sam Bog zapovedal. Tako bote Jezusa posnemali; tako bote njemu podobni; Jezus bo vaš prijatelj v tem življenju, enkrat pa vaše veselje v nebeškem kraljestvu! — To je bil nauk za otroke. —

b) Pa tudi vam staršem želim iz današnjega sv. evangelja kratek nauk podati. — Vam, ljubi starši! naj bota pa Jožef in Marija lep izgled, kako morate tudi vi svoje otroke v božjem strahu rediti in za tiste pravo keršansko skerb imeti:

1. Morate svoje otroke učiti moliti in Bogu služiti. Jožef in Marija sta svojega otroka Jezusa lepo učila Bogu služiti; kadar je bil pa 12 let star, sta ga seboj vzela v Jeruzalem, da je tamkej ž njima vred praznik obhajal in molil svojega nebeškega Očeta. Tako morate tudi vi svoje otroke, kakor hitro začnejo nekoliko govoriti, lepo učiti

križ storiti in pa Bogeca moliti. Tudi vi morate v serca vaših otrok seme pobožnosti zasajevati; jih nar potrebnih keršanskih resnic že doma učiti, kadar pa nekoliko odrastejo, jih pridno v šolo in pa v cerkev k službi božji pošiljati. Sveti apostel Pavl pravi: „Starši morajo svojim otrokom zaklade naberati.“ II. Kor. 12, 14. Nar boljši zaklade pa bote svojim otrokom sporočili, ako jih bote lepo izredili, ako jim bote duha prave keršanske pobožnosti vdihnili in jih že od mladih nog navadili, lepo Bogu služiti. To bo za vaše otroke nar lepši zaklad.

2. Morate jih skerbno iskati. Kadar sta Jožef in Marija svojega božjega otroka zgubila: sta se močno prestrašila; podala sta se v Jeruzalem in tako skerbno sta iskala Jezusa, dokler ga v tempeljnu najdeta. Glejte! koliko skerb morate tudi vi za svoje otroke imeti. Vi starši, morate svojim otrokom vidni angeli varhi biti. Zmirom si morate misliti, da nar boljše blago, ki ga pri hiši imate, so vaši nedolžni otroci. To je tisto blago, kterege vam je sam Bog sporočil, da bi ga lepo varvali in iz vaših rok ga bo enkrat nazaj tirjal. Zatoraj skerbite zvesto, da se vaši otroci ne bodo pohujšali, da se ne bojo zgubili, da ne bodo kam zahajali, kjer bi znala nevarnost biti za njih poštenje, za njih časno in večno srečo. Posebno po večerah skerbite, da bodo vaši otroci doma. Če se vam vaša živina zgubi, jo greste hitro iskat, dokler jo najdete. Koliko večjo skerb morate pa za svoje otroke imeti! Tudi tiste morate poiskali, ki se morebiti v kaki slabi tovaršiji znajdejo. Dokler vaša živinca zaperta ni: tudi vi zaspati ne morete. Koliko večjo skerb še le morate za vaše otroke imeti. Dokler niso vaši sini, vaše hčere zvečer doma, tudi ne smete vi starši zaspati, ampak gledati, da jih najdete, ako bi znali po slabih potih hoditi. Gorje tistim staršem, ki za svojimi otroci nič ne gledajo, kateri jim vso voljo pustijo in molčijo, kader vidijo svoje otroke gerdo in razujzdano živeti! Vsi grehi, ki jih otroci storijo, katerih bi starši lahko bili zabranili, bodo na njih rajtengo zapisani. —

3. Morate jim lepih izgledov dajati. Marija in Jožef sta bla živ izgled vseh čednost, kar sta Jezusa učila, to sta sama najprej spolnovala. Oh ljubi starši, vse vaše lepe be-

sede, vsi vaši zlati nauki nič ne zdajo, ako jih vaše obnašanje in djanje podera: „Besede mucejo — zgledi pa vlecejo“, in „kakor stara ptica poje, uci mlade svoje“, pravimo Slovenci. Zatoraj obnašajte se vprico svojih otrok spodobno keršansko, — Bog obvari, da bi pred njimi nesramno klafali, gerdo kleli, bližnje oberali in obrekovali, zoper Boga govorili in mermrali, svoje predpostavljene zasmehovali in černili. Verjemite, vsi vaši grehi in gerde navade se bojo vaših otrok hitro in terdno poprijeli — in gorje vam: sami ste jih spohujšali in spridili! Oh kaka bode enkrat rajtenga! Radi molite in pridno v cerkev hodite, ponižno in pohlevno se nosite, zmerno in pametno uživljajte posvetno veselje, ljubeznivo in prijazno se s svojimi sosedi obhodite, svoje predpostavljene duhovne in svetovne očitno spoštujte, kratko: bodite sami pravi kristjani, ki po svoji veri zvesto živé, in tudi vaši otroci bojo pravi kristjani, vaša čast in veselje!

S k l e p.

Sv. apostel Peter pravi: „Kristus vam je sled zapustil, da hodite po njegovih stopinjah!“ Da je temu res, taka, ste vidili iz danešnje pridige; že 12 let stari Jezus je prelep izgled dal keršanskim otrokom. Keršanski otroci! večkrat na 12 let starega Jezusa mislite, in učite se od njega! On vas uči, da imate radi moliti, radi se učiti in radi ubogati! Vi pa keršanski starši spominjajte se večkrat Marije in Jožefa; ona vam kažeta, da morate svoje otroke učiti moliti in Bogu služiti, da jih morate, ako se zgubé, skerbno iskati, in da jim morate lep izgled dajati. Otroci in starši delajte tako, že tukej bote imeli več sreče in veselja, tam pa vas čakajo Jezus, Marija in Jožef, in pri njih se bote veselili vekomaj! Amen.

Pridiga za praznik sladkega imena Jezusovega.

(Od imena Jezusovega; govoril Bl. H.)

„Nobeno drugo ime pod nebom ni dano ljudem, v katerem bi zamogli zveličani biti“
(kakor presveto ime „Jezus“). Apost. djan. 4, 12.

V v o d.

Visoke Gospodove praznike smo zadni čas obhajali; h koncu še en vesel in imeniten pride, ki rekoč tako vse skupaj obsega. Praznik je presvetega Jezusovega imena. Leto častito ime, govori sv. Bernardin Sienenski, je celó kratka besedica, ki se lahko izreka, pa je beseda visokopomenljiva, in polna neizrekljivih skrivnost. In resnično, kakor vesoljnemu svetu vsa svetloba le iz edinega sonca prihaja, ravno tako nam vsa sreča, vsa milost in naše večno zveličanje izvira samo iz presvetega imena „Jezus“. Zakaj Jezus je pot, resnica in življenje, On je luč sveta, On je ustajenje, in ni dano ljudem pod nebom nobeno drugo ime, v katerem bi zamogli zveličani biti, kakor presveto ime „Jezus.“

Ne bi mogli, dragi moji, današnji praznik vredniše praznovati, kakor, če pobožno premišljujemo častito ime našega odrešenika in zveličarja, ker je v tem imenu življenje in zveličanje. Vašo gorečnost in ljubezen do tega imena vneta, vam toraj hočem razložiti:

1. kako častito,
2. kako mogočno, in
3. kako sladko in za nas tolažljivo da je presveto ime Jezusovo.

Začnem v ravno tem svetem imenu; vi pa zvesto poslušajte, da bote v tem imenu zveličani!

Razlaga.

1. Ime Jezusovo je naj častitejše ime. Zakaj Jezus je pravi živi Bog; On je Beseda, ki je od začetka pri Bogu, in Bog je bil Beseda, ki je ob odločenem času meso postala in med nami prebivala. V tem imenu se po besedah sv. Petra (Zlatousta) moli vse veličastvo božje. In zato sv. Pavl

piše: „V imenu Jezusovem se imajo vse kolena pripogniti v nebesih, na zemlji in pod zemljo.“ Filip. 4, 12.

O ljubi moji! Če je to ime tako častito, tako sveto, kakšen greh imajo oni, ki ga tolikokrat brez potrebe, brez vsega spoštovanja izrekajo; oni, ki se nad tem imenom pohujšajo, ali ga celo preklinjajo! Vsem tem je to presveto ime postavljeno v padec in pogubljenje, ker ni dano ljudem pod nebom nobeno drugo ime, v katerem bi zamogli zveličani biti, kakor ime Jezusovo; oni pa to zaničujejo. Vari nas Bog tolike pregrehe, da bi premalo spoštovali ali celó zaničevali ime, v katerem je naše zveličanje.

Častiti in hvaliti presveto ime Jezusovo je bila kristjanom že od nekdanj sveta dolžnost. Tako je sv. Ignaci mučenik sladko ime Jezusovo vedno v svojem srcu nosil. Ko so ga njegovi preganjavci nekdanj silili, Jezusa zatajiti, je Ignaci odgovoril: „Letó sveto ime ne bo nikdar iz mojih ust prišlo, in če bi ga tudi zamogli iz mojih ust spraviti, mi iz serca zbrisati ga ne bote mogli. „O Jezus, moja ljubezen!“ je bila v vsaki težavi njegova beseda, dokler da ni bil iz ljubezni do Jezusa svojo kri preli. Enako so tudi vsi drugi služabniki Jezusovi to presveto ime visoko častili, in neštivilno veliko jih je iz ljubezni do tega imena svojo kerv preli. Mogel bi vam, ljubi poslušavci, mnogo lepih izgledov pred oči postaviti, pa dobro vem, da ste sami vsi prepričani, da to sveto ime od nas vso čast, hvalo in ljubezen zasluži. Samo to vam na serce položim, ne izgovarjajte ga po nevrednem. V stari zavezi imena božjega ni smel nobeden izreči razun višjega duhovna, v toliki časti jim je bilo. Ravno tako naj tudi nas ime Jezusovo s svetim strahom in grozo napolnuje, in ne jemljimo ga v usta, razun če ga hvalimo in molimo. „Vidil sem veliko trumo, piše sv. Janez v skriv. razodenju, ktere ne more nihče prešteti, iz vseh narodov in rodov, iz vseh ljudstev in jezikov, ki so stali pred tronom in obličjem Jagneta, in so imeli palme v svojih rokah in so vpili z velikim glasom, rekoč: „Čast in hvala bodi Bogu, ki na tronu sedi in Jagnetu.“ (7, 9. 10.) Tako se počastiti ime Jezusovo nebo in zemljo združita, in vsi jeziki imajo spoznati,

da je Jezus Kristus Gospod v veličanstvu Boga Očeta.“ Filip. 2, 11.

2. Ime Jezusovo je drugič naj mogočnejše ime. „V mojem imenu, govori Jezus sam bojo hudiče izganjali, nove jezike govorili, kače poberali, in če so se smertnega strupa napili, jim ne bo škodovalo; na bolnike bodo roke polagali, in bojo ozdraveli.“ Mark. 16, 17. Vse te čudeže so apostelni in za njimi tudi drugi zvesti služabniki Jezusovi resnično delali. V Macedonskem mestu Filipi je bilo dekle od hudiča obsedeno; prišel je sv. Pavl in je tistega čudovito samo z besedami izgnal: „Zapovem ti v imenu Jezusa Kristusa iz dekleta iti.“ In v tisti uri jo je bil hudič zapustil (apost. dj. 16, 16. sl.)

Ko sv. Peter in Janez binkoštni praznik v tempelj prideta, ugledata pri vratih bromege siromaka, ki ju za mili dar poprosi. „Srebra in zlata nimam, mu sv. Peter reče; pa kar imam, to ti dam: V imenu Jezusa Nazarenskega ustani in hodi!“ (apost. dj. 3, 4—8). Ves zdrav skoči od maternega telesa kruljevi revež na noge, hvali Boga in hodi veselo za njima. Znano vam je, ljubi moji, kako so aposteljni od sv. Duha razsvetljeni naenkrat začeli vse jezike celega sveta govoriti, in kako so bolnike ozdravljali s tem, da so v imenu Jezusovem nad njimi molili, in na nje polagali roke, da! ozdraveli so bolniki, na ktere je padla njih senca, in na ktere so položili svoje oblačila. Tudi imamo v življenju svetnikov veliko izgledov, da pobožnim služabnikom Jezusovim ni škodoval, ne ogenj, ne lakota, ne meč, in še celó divje zveri, kterim so bili predmetani, vse krotke so njim k nogam polegale. Vse to, glejte! je storila moč Jezusovega imena, zakaj „nezmagljiva terdnjava je ime Gospodovo, tje beži pravični in bo rešen.“ (Pregov. 18, 14.)

Ravno tako čudno se moč imena Jezusovega tudi med nami še razodeva. V imenu Jezusovem se človek pri svetem kerstu večnemu pogubljenju otme; v imenu Jezusovem se razbije strašna veriga (ketina) pregreh, ki človeka neusmiljeno vklepa, pri sv. spovedi; v tem presvetem imenu mašniki na bolnike roke položé, v zdravje njih dušam, in če jim je v dobro, tudi v zdravje njih telesom. V dušnih in telesnih nevarnostih je ime Jezusovo naše pribežališče; v skušnjavah močna bramba,

iu terdno zavetje pred vsemi sovražniki. Zato govori apostel: „Vsakteri, ki ime Gospodovo na pomoč kliče, bo rešen.“ In Kristus sam pravi: „Karkoli bote Očeta v mojem imenu prosili, vam bo dal“, Jan. 16, 23. Če tedaj pomanjkanja ali krivice terpiš, o človek, in pri ljudeh le prazno tolažbo in neusmiljene serca najdeš, terdnega zaupanja zdihni: Pomagaj mi, dobrotljivi Jezus! Če te tvoji prijatli nezvesto zapustijo, in v nadlogah sam ostaneš, ne obupaj, ampak voljno terpi, rekoč: Jezus, ki si se v svoji britkosti na oljski gori v voljo svojega nebeškega Očeta izročil, ti si moja tolažba! Če si se poboljšal, pa te vendar spomin prejšnjih hudobij straši in stiska, le reci: Jezus, ki si spokorjenemu grešniku na križu sv. raj obljubil, ti si moje upanje, usmili se mene! Tako, moj kristjan, boš rešen svojih nadlog, tolažba bo tvoje serce napolnila, in če bi tudi že na robu peklenškega brezdna stal, v imenu Jezusovem boš pomoči našel. Zakaj „vsa moč in vse gospodarstvo zoper hude duhe je v imenu Jezusovem“, govori cerkveni pisavec Tertulian.

3. Častito in mogočno ime „Jezus je pa tudi naj sladkejše ime, in naj prijetnejša tolažba človeškemu sercu. Globoko je sv. Bernard sladkost in ljubeznivost imena Jezusovega občutil, ki takole piše: „Če mi kaj pišeš, mi ni po volji, ako imena Jezusovega zraven ne berem, in če kaj govoriš, mi ne dopada, ako tega imena zraven ne zaslišim, „Jezus“ je sladek med mojim ustom, prijazen glas mojim ušesom in rajsko veselje mojemu sercu. Kdor sladkosti tega imena ne občuti več, je ali mertev, ali pa nosi trohnobo greha v svojem sercu.“ In kako bi ne bilo to ime sladko in ljubeznivo? Ah, ali ni ime našega odrešenika, ki nas je tako neizrečeno bil ljubil? Ali ima kdo večje ljubezni kakor on, ki svoje življenje dá za svoje prijatle? Kdo bi se ne razjokal, ko se te nepopisljive ljubezni, zraven pa svoje nečimernosti in svojih pregreh spomni? Ja kristjani! to presveto ime zaderžuje v sebi vso ljubezen, vso milost, vso srečo, in zares ledeno bi moralo serce človeško biti, ki pri svetem imenu „Jezus“ veselja ne poskaklja. Bil je nekđaj srečen čas, ko so predstarši imeli lepo navado, vseskoz pozdravljati se z besedami: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ Bili so njih serca polne

gorečnosti in ljubezni do Jezusa, in zato so ga tudi v besedi, pa tudi v svojem djanju spoznavali. Kako čudno so se časi spremenili! Dan današnji nas le tu pa tam še kak berač ali kako dobro podučeno detice še s timi besedami pozdravlja; med ljudstvom sploh pa se je ta zlata vredna navada večidel pozgubila. Ravno to, glejte, nam pričuje, da Jezusa ni med nami, da smo, kakor sv. Bernard govori, ali mertvi, ali pa je naše serce s trohnobo pregreh napolnjeno. In zategadelj nam tako pogosto vse sreče in blagra (žegna) božjega pomanjkuje, dokler je na naše predstarše dokaj obilnejše božja milost rosila. Če tedaj ti mati, hočeš, da bi tvoj otrok srečno pot življenja hodil, kakor hitro se mu jezik odveže, nauči ga lepo pozdravljenje: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ Če srečaš žalostnega potnika, ki po širokem svetu sreče išče, pa je nikjer ne najde, pozdravi ga; „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ Kmalo boš vidil, kako bo njegovo tužno oko prijazno zasijalo in se njegovo obličje razjasnilo, in če bi ti tudi na glas ne odgovoril, njegov mili pogled in njegov jasni obraz ti rečeta: „Amen na vekomaj! In če stopiš v tesno sobico, v kateri bolnik svoje poslednje ure šteje, pozdravi in razveseli ga spet s pozdravilom: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ Žlahtno olje tolažbe mu boš s temi besedami v serce vлил, mu polajšal bolečine in v njem obudil upanje in serčnost za smertno uro. Tako glejte, kristjani, je presveto ime Jezusovo res naj sladkeje in naj ljubeznivše ime, podobno žlahtnemu olju, ki celi vse rane človeškega serca.

S k l e p.

Preljubi moji! Slišali ste zdaj, kako častitljivo, mogočno, ljubeznivo in sladko je sveto ime „Jezus“, kterega praznik danes obhajamo. Samo to vam še imam reči, kar je sv. Pavl opominjal namreč: „Vse, karkoli storite v besedi ali v djanju, vse storite v imenu Jezusa Kristusa, dajaje hvalo Bogu Očetu skoz njega“, Kol. 3, 17. Po takem bote pri svojih delih in opraviilih občutili prečudno moč tega svetega imena, občutili pa tudi globoko v svojem sercu sladko tolažbo, ki iz njega izvira. Povsod vam bodo ljudje svoje vrata radi odperali,

kamor koli bote prišli pozdravljaje jih: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ pa tudi vrata nebeske vam bodo enkrat široko odperete, kader bote zadnjokrat zdihljaje „Jezus, Marija in Jožef!“ to dolino solz zapustili. Amen.

Pridiga za tretjo nedeljo po sv. treh kraljih.

(Nekaj od svete vere.)

„Ko je pa Jezus to slišal, se je začudil in jim je rekel, kateri so za njim šli: Resnično vam povem, tolike vere nisem v Izraelu našel.“ Mat. 8, 10.

V v o d.

Dva čudeža nam pripoveduje današnje sv. evangelje. Gobov mož stopi k Jezusu, pred njega na kolena pade in ga lepo prosi: „Gospod! ako hočeš, me zamoreš očistiti.“ In mili Jezus se ga usmili, se ga dotakne in ga očisti. To je prvi čudež. Nek ajdovsk stotnik je imel hlapca, ki je mertvouden v mestu ležal. Stotnik pusti Jezusa prositi, da bi prišel in hlapca ozdravil. Jezus se res hitro napravi, in pride pred duri stotnikove hiše. Tukaj stopi stotnik sam pred njega in mu reče: „Gospod! nisem vreden, da greš pod mojo streho, temuč reci le besedo, in moj hlapec bo ozdravljen“; in res je bil hlapec zdrav tisto uro. To je drugi čudež. Oba čudeža kaj nas učita; kaj vidimo na gobovem in kaj na stotniku? Gobovi je rekel: „Gospod! ako hočeš, me zamoreš očistiti.“ Glejte terdno in živo vero, ki jo je gobovi imel do Jezusa! Stotnik pa je rekel: „Gospod! reci le besedo in moj hlapec bo ozdravljen! Glejte, pravim spet, glejte terdno in živo vero, ktero je ajdovski stotnik imel do Jezusa. To terdno in živo vero občuduje Jezus sam in pravi: „Resnično vam povem, tolike vere nisem v Izraelu našel.“

Imamo pred seboj, ljubi moji! dva človeka, eden je judovske, uni pa ajdovske vere; pa oba sta terdno verovala in zaupala v Jezusa in obema je njuna terdna vera tudi čudno pomagala; kajti Jezus sam je rekel: „Pojdi, in kakor si veroval, tako naj se ti zgodi!“ Zavoljo terdne vere je gobovi sprosil

ljubo zdravje za se, stotnik pa za svojega hlapca. Oh da bi le tudi mi prave vere v Jezusa imeli: srečni in zveličani bi bli! Pa vera med nami umira in peša, in kar je je še, je le prazna dobrega sadú. Zatoraj hočem vam danes od vere govoriti in pokazati po današnjem sv. evangelju:

1. Odkod pride prava vera?
2. Kam pelje prava vera?
3. in kakšna je prava vera? Poslušajte!

Razlaga.

Ne terdovratni Judje, ne zaslepljeni Ajdje niso v Jezusa verovali; in današnje sv. evangelje nam kaže gobovega judovske vere, in stotnika ajdovske vere. Pri obeh najdemo, da sta v Jezusa verovala; odkod toraj ta vera pri njima? Ali sta mar slišala zlate besede nebeškega nauka, ki ga je Jezus učil? Pa koliko jih je slišalo in poslušalo Jezusov nauk, — verovali pa vendar le niso. Ali sta mar slišala pripovedovati od čudnih del, ktere je Jezus po celi deželi doprinašal? Pa koliko jih je vidilo in gledalo Jezusove čudeže, — verovali pa vendar le niso. Ali ju je mar le njena nesreča prisilila, pomoči pri Jezusu iskati; morebiti nista si vedela drugače pomagati? Pa koliko jih je, ki nikjer v nesreči in žalosti nobene pomoči niso našli, — verovali pa vendar le niso. Odkod toraj to, da oba v Jezusa verujeta, odkod njuna vera? Od Boga, ljubi moji; kajti

1. prava vera pride od Boga. On Oče luči, od kterega pride vsak dober dar, On je njima pamet razsvetil, serce ogrel in voljo poterdil, da sta Jezusa spoznala in v njega verovala: „Nobeden, pravi Jezus, ne more k meni priti, ako ga ne vleče Oče, ki me je poslal.“ Ja! ljubi moji, sveta vera je dar božji, čeznatorna luč, ktero nam je Bog pri svetem kerstu vlil. Zatoraj varujmo ta sveti, božji dar — Bog sam nam je dal sv. vero; gorje nam, ako to sv. vero zapravimo! „Povem vam, pravi Jezus, da jih bo veliko od izhoda in zahoda prišlo, in bodo sedeli pri mizi z Abrahamom in Izakom in Jakobom v nebeškem kraljestvu; otroci kraljestva pa bodo pah-njeni v zunajno temo, ondi bo jok in škripanje z zobmi.“ Pri sv. kerstu nas je Bog izvolil otroke kraljestva in nam

vlil pravo vero, dal nam je tisti neskončno veliki dar, ktere-
 rega še tavžent in tavžent ljudi pogreša, brez ktere-
 ga pa je nemogoče Bogu dopasti. Zatoraj hranimo sv. vero skerbno
 in zvesto kakor svoje nar. večje bogastvo! Pa koliko je
 kristjanov, ki so prišli ob pravo vero božjo! Res nesrečni
 ste in serčnega omilovanja vredni! Oh sv. evangelje nam
 pripoveduje od žene, ki je en denar zgubila: ona, pravi sv.
 evangelje, prižge luči, pomete hišo in išče skerbno, dokler ga
 ne najde. Vi pa ne iščete svete vere, ki je več vredna kot
 zlato in srebro celega sveta? Ali ne veste, da, kdor ne ve-
 ruje, je že obsojen? Ja iščite jo skerbno, dokler je ne naj-
 dete; pa veste, kje jo najdete, pravo vero? Ne prevdarjajte in
 tuhtajte, kakor da bi jo holli zviti iz svoje lastne glave
 in pameti, ne poprašujte možakov, ki se visoko učene in
 šembrano modre delajo in mislijo, da so vso učenost in mo-
 drost že popili; ne prebirajte mertvih knjig, tudi sv. pisma ne,
 kajti pismenka je mertva in pobija, in človeka dalje omoti
 in zapeljuje, kakor nam luteranci žalostno pa jasno pričajo;
 veste, kaj imate storiti, da najdete zgubljeno pravo vero? Poslu-
 šajte sv. katolijsko cerkev, ona je podlaga in steber vse resnice;
 ona ravno tiste resnice uči, ki jili je Jezus z nebes prinesel,
 njej se izročite, njej verujte in imate pravo edino zveličansko
 cerkev! Zraven pa molite in kličite: „Gospod! pomagaj mi,
 kličite in molite, dokler da vas ne usliši in vam ne podeli
 prave vere! Pa še nekaj: znebite se grehov, očistite svojo
 vest in pa spolnajte zvesto božje zapovedi, in ne bo se vam
 treba bati svete vere, ljuba in prijetna se vam bo zdela in ve-
 seli jo bote spet objeli! Sv. Bazil pravi: „Luč sije pravičnim,
 ne pa grešnikom, kakor solnce ne sije ponočnim pticam. Luč
 sicer je svetla, pa vendar vsem ne sije.“ Obegnimo se toraj
 k Bogu, prosimo ga za dar sv. vere in prejeli jo bomo, kajti
 prava vera pride od Boga! — In ljubi moji! kam nas pelje
 prava vera? Tudi to nam kaže sv. evangelje, le pogledjmo!
 Gobovi stavi svoje upanje na Jezusa, in vesel se, da vidi Je-
 zusa po cesti priti. Poln veselega upanja pade na svoje ko-
 lena in kliče: „Gospod, očisti me!“ Tudi stotnik sliši, da
 ima Jezus priti; ves nadpoln ga prosi: „Gospod, moj hlapec
 leži mertvouden, in ga hudo vije.“ Oba je vera pripeljala

k Jezusu, nimata žive duše, pri kateri bi pomoči iskala, kakor le edinega Jezusa. Tako tudi nas.

2. sv. vera pelje k Jezusu. Poglejmo malo po svetu, kaka se je godila, preden je Jezus prišel na svet. Tavalj so ljudje po črni temi, in ticali v strašni hudobiji; pravičnejši in modrejši med Judi in Ajdi so zdihovali po Mesiju, da bi jih rešil te žalosti in nesreče. Poglejmo malo po svetu, kaka se godi sedaj, ko je že Jezus prišel na svet. Dežele, kamor še ni prisjala svetla luč Jezusove vere, pokriva še sedaj črna noč nevere in pregrehe; lepe dežele, kjer je Jezusove vere svetla luč nekdanj lepo svetila, pa spet ugasnila; ima v svoji oblasti grozovitni in kervožejni Turk; hiše in vasi, ktere so Jezusa zapustile in brez Jezusa živé, so polne nemira in nepokoja, polne greha in hudobije, polne nesreče in žalosti. Tako žalostno je bilo na svetu, in je še po svetu brez Jezusa! Ni nobenega, ki bi mogel pomagati, razun Jezusa Kristusa. Ni ljudem pod solncem imena danega, v katerem bi se mogli zveličati, in tudi tukaj na tem svetu srečni biti, kakor ime Jezus! Prava vera pove, da ni za nas pomočnika, odrešenika in zveličarja, razun Jezusa Kristusa. Lepota in vrednosti človeške duše je bila zgubljena — On nam jo je spet popravil; — resnica in pravica je bila pokrita — On nam jo je nanovič odkril; — pregreha in hudobija je tlačila ves človeški rod — On je plačal in pobrisal ves naš dolg in nas omil vseh madežev; ljubezen Očeta nebeškega je bila zapravljenjena, On nam jo je spet pridobil; smert je stala blede in strašna pred nami — On jo je premagal in nam zagotovil upanje večnega življenja; večnost je zijala pred nami in grozila vse požreti in nihče ni vedel, kaj je potem — On nam je zaterdil, da pojdejo pravični v večno yeselje, grešniki pa v večno pogubljenje. Sv. vera nas toraj uči, da je le pri Jezusu za nas prava luč v tminah tega življenja, da je le pri Jezusu za nas tolažba in veselje v nadlogah in težavah, da je le pri Jezusu za nas odpuščanje grehov in gnada božja, ako smo grešili in nebeškega Očeta žalili, da je le pri Jezusu za nas večno življenje, ako neusmiljena smert nas ali naše pobere, — to nas uči in zagotavlja sv. vera, in nas pelje k Jezusu, pri katerem najdemo potrebne pomoči v vseh potrebah tega revnega živ-

ljenja. — Pa vendar ni vsaka vera tudi prava, sv. evangelje nam tudi še to kaže,

3. ktera vera je prava. Ves ponižen stopi gobovi v sv. evangelju pred Jezusa, poklekne predenj, ga moli in reče vdan v Jezusovo sv. voljo: „Gospod! ako hočeš, me zamoreš ozdraviti.“ Še bolj se sveti lepa ponižnost na ajdovskem stotniku. Bogat je bil in imeniten, imel je pod seboj vojsake in druge podložne, pa vendar se ni upal, sam iti k Jezusu, temuč je poslal, kakor pripoveduje sv. Lukež, Jezusu naproti nektere starašine Judov, naj ga ti prosijo, da bi v Kafarnaum prišel in bolnega hlapca ozdravil. In ko se Jezus hiši bliža, stopi sam pred njega in mu ponižnega serca reče: „Gospod! nisem vreden, da greš pod mojo streho!“ Glejte, ljubi moji! prava vera je ponižna: ona vse veruje, kar sv. katoljska cerkev uči in verovati zapoveduje. Sv. vera nam govori in pripoveduje od Boga in božjih reči, Bog pa je neskončno in večno bitje, stanuje v luči in lepoti, ktere nikoli zapopasti ne moremo: Tukaj le gledamo temno kakor v ogledalu, tam pa bomo gledali, kakor je od obličja do obličja. Prava vera toraj ne preiskuje in prevdarja dolgo, kako more to ali uno biti, njemu je to zadosti, da to uči sv. katoljska cerkev, pri kateri je Kristus do konca sveta, in ktero razsvetljuje sv. Duh, duh resnice, kterega je Jezus apostelnom poslal: „Cerkev, pravi sv. Irenej, uči resnico, ona je svetilo Kristusovo in luč nosi.“ Prava vera je toraj ponižna, in vse tudi naj večje skrivnosti veruje; prava vera je pa tudi očitna, se tudi kaže ljudem, se ne boji in ne sramuje. Jezusa so Judje in Ajdje zasramovali in zaničevali, Bog obvari, da bi pri njem pomoči iskali in ga za Gospoda spoznali; gotovo so pisano gledali vsakega, ki je Jezusu se približal, ga zaupljivo prosil, ga počastil in pohvalil. Poglej gobovega! Ne po noči, ne na skrivšem se bliža Jezusu, — po dne, na veliki cesti, vpričo množice čaka Jezusa, ga počasti in pomoči prosi. Stotnik je bil ajdovske vere, ni bilo lepo zanj, da judovske starašine k Jezusu pošlje, slednjič še sam pred Jezusa stopi, ga lepo prosi in se pred njim tako poniža. Ja! ljubi moji, prava vera se ne skriva samo v sercu, se ne sramuje in ne boji nikogar in ničesar: očitno, pred celim svetom

daje pričo Jezusu Kristusu: „Česar je polno serce, tudi iz ust vre“, ta pregovor tudi tukaj velja.

Vera ni prava, ki se na beli dan ne upa: kristjan si in veruješ, da nas je Jezus na sv. križu odrešil; pa se sramuješ pokrižati se, kadar bi te kdo vidil; — kristjan si in veruješ, da je Jezus za nas človek postal, da bi nas odrešil in večno zveličal; pa sramuješ se, svojo glavo odkriti in angeljsko češčenje moliti, ako ravno te zvon trikrat na dan tega opominja; — kristjan si in veruješ, da je vsa Jezusova vera božja resnica, vse časti in spoštovanja vredna; pa bojiš ali sramuješ se, za Jezusov nauk potegniti se, ko slišiš hudobne jezike nespodobno od njega govoriti; — kristjan si in veruješ, da je v presv. rešnjem Telesu Jezus, pravi in živi Bog in človek pričujoč; pa sramuješ se na kolena pasti, in ponižno se na svoje grešne persi terkati, kadar se ti presveto rešnje Telo kaže; — kristjan si in veruješ, da, kdor cerkve ne posluša, tudi Jezusa ne posluša; pa sramuješ se, postne dni lepo postiti se, vsako nedeljo in zapovedan praznik sv. mašo in božjo besedo spodobno poslušati, sv. zakramente večkrat vredno prejemati. Taka vera je puhla in prazna, pravega ognja in gorečnosti jej manjka; prava vera se ne boji, in se ne sramuje, povsod se očitno in odkrito kaže pred celim svetom, iz serca se veseli, da Jezusovo čast in ime povišuje in vedno ima pred očmi Jezusove besede: „Kdor me spoznavlja pred ljudmi, tega bom tudi jaz spoznal pred svojim Očetom!“ — Pa poglejmo še enkrat v sv. evangeljel! Gobovi je rekel: „Gospod, ako le hočeš, zamoreš me ozdraviti“; tako terdno in goreče je veroval, da mu Jezus pomagati more. Stotnik pa je djal: „Reci le besedo, in moj hlapec bo ozdravljen.“ Oh kako živo in goreče je tudi ta ajd veroval, da je Jezus vsemogočen in da bolnega hlapca lahko ozdravi. Zatoraj je pa tudi Jezus to vero pohvalil, rekoč: „Povem vam, da tolike vere nisem v Izraelu našel!“ Da bo tudi naša vera prava in hvalevredna, mora tudi terdna in živa biti. Vera, verni nauki morajo človeku serce prešiniti, se mu v žile in kosti vtisniti, in mu kot živ plamen v sercu goreti, ktereга nobena ploha pogasiti ne more. Naj pridejo viharji in burje vsake sorte: skušnjave, težave in nadloge, žalosti in zgube, bolezn

in smert — luč svete vere vendar le svetlo gori in se pogasiti ne da, terdno in živo se veren clovek Boga oklene, njegovo sveto voljo zvesto spolnuje, dela in se trudi, kolikor je moc, vse drugo pa Bogu izroci, kakor otrok zaupljivo vanj veruje. Tako terdno in živo vero so imeli svetniki in svetnice božje. Sv. Terezija je djala: „Pripravljena sem, za vsako resnico svete vere tavžentkrat umreti.“ Sv. Angela, čista devica, je v silnih skušnjavah polna zaupanja na pomoč takole klicala: „Če pridejo vsi hudobni ljudje na zemlji, in vse hudebe iz pekla, me ne bojo napravili, da bi tudi naj manjši greh storila. — Oh da bi tudi naša vera bila terdna in živa, da bi se kazala v vsem, kar nas zadeva, da bi lahko vsak iz našega življenja spoznal, da smo katoljski kristjani. Od prvih kristjanov je sv. Justin mučenec takole pisal: „Če ljudi najdete, kateri ne živé, kakor je Kristus učil, je to očitno znamenje, da niso kristjani.“ Bog daj nam vsem take terdne in žive vere!

S k l e p.

Priserčni poslušavci! Večna hvala milemu Bogu, da nam je podelil preveliki dar prave, katoljske vere! Pa Jezus pravi v današnjem sv. evangelju: „Povem vam, da jih bo veliko od izhoda in zahoda prišlo in bodo sedeli pri mizi z Abrahamom, Izakom in Jakobom v nebeškem kraljestvu; otroci kraljestva pa bodo pahnjeni v zunajno temo; ondi bo jok in škripanje z zobmi.“ Hvala Bogu, da smo otroci kraljestva, pa smo iz golj milosti božje, te milosti in dobrote nismo zaslužili, pa zavolj nje same še tudi izvoljeni in zveličani ne bomo. Treba je, da tudi mi delamo iz naše strani, kar je naša dolžnost. Zatoraj prizadevajmo in trudimo se, da bo naša prava, od neskončno usmiljenega Boga nam darovana vera pervič ponižna, da vse verujemo, karkoli sv. kat. cerkev uči; da bode drugič očitna, da se je ne bojimo in ne sramujemo odkrito in veselo spoznavljati in kazati pred celim svetom, in da bode tretjič terdna in živa, da nas nobena stvar, nobena reč od njenih lepih naukoy in sv. zapoved ne odverne ali zapelje. Take vere — ponižne — očitne in žive Bog nam vsem daj, in ohrani pa oživljaj jo v naših sercih! Amen.